

บทนำ

การจลาจลอันติดขัดของเมืองหลวงทำให้ผู้ที่ออกจากที่ทำงาน
ใจกลางเมืองตอนหนึ่งทุ่มครึ่งถอนหายใจครั้งแล้วครั้งเล่า ผ่านมาร่วมชั่วโมง
แล้วเดหิยังไปได้ไม่ถึงครึ่งทาง เธอเปิดแอปพลิเคชันสนทนาในโทรศัพท์
มือถือขึ้นมาเพื่อดูว่าสมาชิกที่นัดกันคำคินนี้เดินทางถึงที่หมายครบหรือยัง
แล้วก็ต้องแปลกใจที่เห็นสมาชิกที่ไม่คาดคิดปรากฏตัวในภาพถ่ายกลุ่มคน
ที่ไปถึงแรกๆ

เธอไม่ได้เกลียดชู้ติมน เธอแค่มั่นบยายนั่นเป็นเพื่อน!

ตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยแล้วที่เธอลี้กับชู้ติมนไม่กินเส้นกัน สอง
สาวแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันภายใต้รอยยิ้มฉาบใบหน้า และหาโอกาสทิ่มแทง
อีกฝ่ายด้วยการสาวไส้ก็ขัดต่อกี่ชดสมัยเรียนโรงเรียนมัธยมแห่งเดียวกันมา
นินทาลับหลัง ทั้งหมดเพราะความหมั่นไส้ประสาผู้หญิงล้วนๆ ถ้าใครคนใด
คนหนึ่งเข้าร่วมกิจกรรมใดของคณะ อีกคนจะต้องเสนอตัวมีส่วนร่วมด้วย
เสมอ ไม่ยอมน้อยหน้า ทว่าเหตุการณ์ที่ทำให้เธอลืสาปส่งเพื่อนคนนี้คือ
ตอนที่จับได้ว่าคนรักเก่าของเธอแอบคุยกับชู้ติมน ทั้งสองส่งข้อความหากัน

ทั้งที่ไม่มีความจำเป็นที่ชายหนุ่มจากต่างสถาบันจะต้องรู้จักมักคุ้นกับเพื่อนที่เปรียบเสมือนคู่แข่งเธอ ถ้าไม่มีญาติศาหามปรางและปลุกปลอบ เดหลีตั้งใจจะวินชุติมนให้ไม่มีหน้ามาเรียนอีกเชียว

หญิงสาวไม่เหลือความไว้วางใจในตัวแฟนหนุ่ม เธอเลิกกับเขาหลังเหตุการณ์นั้น เดหลีหันมาทุ่มเทเต็มที่ให้แก่การเรียนและกิจกรรม ความสำเร็จของดาวคะนองอย่างเธอเป็นที่สนใจของหนุ่มๆ หนึ่งในนั้นคือธีรดนัย นักศึกษาชั้นปีเดียวกันจากคณะบริหารธุรกิจ หนุ่มนักบาสเกตบอลผู้มีรอยยิ้มกว้างขวางจริงใจและเสียงหัวเราะเปี่ยมพลัง เธอกับเขาคบกันตอนปีสุดท้าย จบจนปัจจุบันก็ล่วงเข้าเจ็ดปีพอดี

ธีรดนัยไม่เหมือนแฟนเก่าเธอที่ชอบสมาคมหรือมนุษย์สัมพันธ์ดีเลิศเกินเรื่องกับสาวๆ เธอรู้สึกเหมือนพลิกกลับมา ‘ชนะ’ ชุติมน กระทั่งวันดีคืนดี...ไม่รู้โลกกลมหรือบิดเบี้ยว ชุติมนกลายเป็นเพื่อนร่วมงานคนใหม่ในฐานะเซลล์ประจำโรงแรมแห่งเดียวกัน และด้วยเหตุผลใดก็สุดรู้ ไตรรงค์ธารต่างชาติเลือกให้ชุติมนไปเป็นเลขานุการของเขาที่โรงแรมเครือเดียวกันในฮ่องกง เดหลีซึ่งกระหายพิสูจน์ตัวเองทั้งหวั่นเสียวและผิดหวัง ยิ่งได้ยินว่าตอนนี้ชุติมนกลับมาขึ้นตำแหน่งใหญ่ขึ้นตามสายงาน เธอก็รู้สึกว่ที่ที่นั่นควรเป็นของเธอ ไม่ใช่คนปากหวานกันเปรี้ยวอย่างยายนั่น!

เมื่อรู้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับคู่ปรับในรอบสองปี คนแรกที่หญิงสาวนึกถึงและหวังจะหาพวกหนีไม่พ้นญาติศา เพื่อนสนิทที่นิสัยใจคอโอ้อวมอริ สำหรับเดหลีแล้ว ญาติศาเป็นทั้งเพื่อนที่ให้คำปรึกษา ทั้งพี่ที่เตือนสติ ทั้งน้องที่น่ารักน่าเอ็นดู

เธอส่งข้อความส่วนตัวหาญาติศาซึ่งไปถึงร้านแล้วเช่นกัน

‘นั่งจอมปลวกโผล่ไปงานได้ไง หย!ไม่เห็นบอกเราก่อนว่าชวนยายจุลี่มา เปลี่ยนใจไม่ได้ไหมเนี่ย’

ไม่นานก็มีข้อความตอบกลับมา

‘คงรู้จักเพื่อนสักคน มาเถอะนะเดียร์ ถ้าเดียร์ไม่มา หย!ได้แะว่ทั้ง

คินแนะ

‘อย่าให้รู้ล่ะว่าใครชวนมา’

‘ชวนแทนมาด้วยก็ได้’

‘บอกไว้แล้ว แต่ไม่รู้จะมาไหม คินนี่มีนัดกินข้าวกับลูกค้า’

‘มาเถอะน้า นี่หยาเลือกร้านนี้ก็เพราะเดียร์แซร์ริวมาให้เลยนะ’

เห็นความพยายามหวานล่อมเอาใจของญาติสาว เดหลีก็ค่อยๆ เย็นลง ที่จริงเธอไม่มีทางพลาดวันสำคัญของเพื่อนรักหรอก

‘ไปอยู่แล้ว วันเกิดเพื่อนเลิฟพลาดได้ไง’

หญิงสาวยิ้มให้สติกเกอร์ตัวการ์ตูนกอดกันที่ญาติสาวส่งมา แล้ววางโทรศัพท์มือถือลงบนแท่นข้างพวงมาลัยรถ เธอเปิดหน้าจอแผนที่นำทางขึ้นมาอีกครั้ง ครั้นเห็นจุดหมายอยู่ในซอยลดเลี้ยวก็ทอดถอนใจ หวังว่าบรรยากาศร้านจะดีสมคำเล่าลือ หาไม่แล้วคงต้องทนฟังคนข้างต้อย่างซุติมนค่อนข้างคั่งคั่น

‘ร้านลับ’ ที่เป็นสถานที่นัดหมายค่าคินนีนี้เป็นเรือนกระจกยกพื้นเตี้ยๆ ล็อกเคบินสูงสองชั้นแวดล้อมด้วยต้นไม้ใหญ่ โดยเฉพาะรากอากาศและใบของต้นไม้ที่แผ่ปกคลุมหลังคาร้าน แสงจันทร์สาดลงมาแวบแวมยามค่าคินเห็นจึงเล็ดดูมีมนตร์เสน่ห์ลึกลับ กึ่งกลางทางเดินเป็นที่ตั้งของวงเวียนน้ำพุรายรอบแท่นนาฬิกาแดด

ภายในร้านอาหารกึ่งบาร์ที่เดหลีก้าวเข้าไปตกแต่งด้วยเครื่องเรือนทำจากไม้และหนังโทนสีดำกับน้ำตาล ได้กลิ่นหอมของกำยานที่พวยพุ่ง ควนจางๆ ลอยเตะจมูก หญิงสาวสะดุดตากับผนังด้านหนึ่งที่ตกแต่งด้วยนาฬิการูปทรงแปลกตาเป็นเอกลักษณ์หลายสิบเรือน บ่งบอกความหลงใหลส่วนตัวของเจ้าของร้าน และข้างเคาน์เตอร์บาร์ก็มีนาฬิกาตั้งพื้นโบราณ ลูกตุ้มสีทองแกว่งเป็นจังหวะสม่ำเสมอราวกับจะสะกดจิตคนมอง

ครั้นกวาดตาหาพนักงานหรือใบหน้าคุ้นตาของเพื่อน เดหลีก็พบ

เพื่อนสาวสองคนเดินพันมุกำแพงมาพอดี สามสาวทักทายกันเสียงเจื้อยแจ้ว แล้วพากันที่เพิ่งมาถึงขึ้นบันไดไปด้วยกัน

“เหลือแถมสุดท้ายเนีย ช้ากว่านี้ไม่เหลืออะไรให้กินแล้วนะ”

“รีบสุดแล้วเนีย อย่างกับพวกแกไม่รู้ว่ายืนวันศุกร์รตติดนรกแตกแค่นี้”

“ขนาดรีบนะ หน้าเป๊ะเวอร์” เพื่อนอีกคนกระเซ้า

“เติมบนรถไถเล่า”

เสียงหัวเราะของสามสาวนำไปก่อนตัว เมื่อขึ้นมาถึงชั้นลอยซึ่งด้านหนึ่งไร้ผนัง มีเพียงราวกันมองลงไปเห็นบรรยากาศร้านข้างล่าง ญาณิศาภิ์รีบลุกจากโซฟามาหาเพื่อนรักทันที

“มาซะที รตติจดจหนียเเกรงใจเดียร์เลย”

เดหลีหลุบตามองเพื่อนสาวที่โอบเอวเธอหลวมๆ ด้วยความดีใจ ญาณิศาภิ์ตัวเล็กกว่าเธอร่วมสามนิ้ว ไฉ้มลองบ๊อบกับหน้าม้าหนา ไม่ต่างจากตอนที่ยังเป็นนักศึกษา แล้วเดหลีก็ชอบเกล้งสอดส่องน้าหนึบผมม้าของเพื่อนเบาๆ ด้วยความมั่นใจ

“บอกว่ามาก็มาสิยะ แต่ลืมของขวัญไว้ที่คอนโดอะ”

“ไม่เป็นไรหรอก มาเจอกันก็ดีแล้ว”

ผู้ที่นั่งฝั่งหนึ่งของโซฟาตัวยาวพากันขยับให้สมาชิกที่เพิ่งมาถึง เดหลีนั่งริมสุดตรงข้ามญาณิศาภิ์ซึ่งนั่งติดกับชุตติมน สองสาวคู่แข่งแลกสายตาและส่งยิ้มให้กันราวไม่มีเรื่องชุ่นข้องหมองใจเช่นเดียวกับทุกครั้งที่ต้องข้องเกี่ยวกัน

“ไม่เจอเดียร์ตั้งหลายปี ตั้งแต่ฉันกลับจากฮ่องกงละมั้ง สบายดีนะ”

“ดีมากกก” เดหลีลากเสียงตอบใส่จิริต “เธอก็สวยขึ้นนะ”

“เหม ไม่นานก็ขึ้นเลขสามแล้ว ต้องดูแลตัวเองบ้าง ปาร์ตี้นักบ่่อยๆ จะโหมเอา”

คนฟังฉีกยิ้มปั้นแต่งแม้รู้ว่าถูกแซว แน่ลิ เธอเห็นโซเซียมมีเดีย

ของชุดิมนผ่านตาว่าเจ้าหล่อนขยันโพสท์ภาพในชุดออกกำลังกาย ส่วนเธอนะหรือ ขอเก็บแรงไว้ทำงาน สังสรรค์ และชอปปิงดีกว่า

“แล้ววันนี้แทนไม่มาด้วยหรือจ๊ะ”

“ไม่ใช่แฝดสยามที่ต้องตัวติดกันตลอดนี่ ยังไงก็เจอหน้ากันทุกวัน ห่างกันบ้างก็ได้”

“พูดถึงเหมือนทำหายอาถรรพ์รักเจ็ดปี”

“ทำหายดีไหมนะ เพราะถึงยังไงก็เกินคนก่อนที่เจอ ‘อาถรรพ์’ เจ็ดเดือน” เดหลีลอยหน้าลอยตาตอบกลับหัวเราะ จงใจเน้นคำว่าอาถรรพ์พร้อมกับสบตาทำหาย ‘ตัวอาถรรพ์’ ที่เคยเป็นมือที่สาม

ชุดิมนโปรยยิ้มตอบเสมือนทองไม่รู้ร้อน เมื่อเพื่อนในกลุ่มไม่รู้เรื่องในอดีต ก็ไม่มีความจำเป็นที่เธอต้องร้อนตัว

“เดี๋ยวยากส่งอะไรเพิ่มไหม หยิบไปเรียกพนักงานให้” ญาณิศาแทรกขึ้น หวังดึงความสนใจจากเพื่อนทั้งสอง

เดหลีมองอาหารนานาชาติละลานตาบนโต๊ะเตี้ยแล้วปฏิเสธ เธอรับจานจากเพื่อนคนหนึ่งส่งมา ทว่าไม่ทันตักอาหารคำแรกใส่ปาก ชุดิมนก็ชวนคุยอีก

“แล้วตอนนั้นเดี๋ยวย้ายไปทำที่ไหนละ พอฉันกลับมาถึงรู้ว่าเธอออกไปแล้ว”

คำถามนั้นคงเป็นการไถ่ถามทั่วไปฉันมิตร ซึ่งเดหลีคงไม่ตั้งใจถ้ามันไม่ได้ออกมาจากปากคนที่ซิงติซิงเด่นกันตลอดมา

เธอบอกชื่อโรงแรมห้าดาวใจกลางเมืองที่ตนเป็นผู้จัดการฝ่ายขาย พร้อมกับยียดอกเช็ดหน้าเล็กน้อย

“เสียดาย ถ้าอยู่ที่เก่าคงได้ทำงานด้วยกัน” ชุดิมนทำลุ่มเสียดายแสดงความรู้สึกตามคำพูด แต่ไม่เว้าถามชอกแซกต่อ “แล้วทำที่นั่นเดี๋ยวยังดูแลแอกเคาน์เตอร์กลุ่มปิโตรเลียมเหมือนเดิมไหม”

ก่อนที่บรรยากาศระหว่างสามสาว เดหลี ญาณิศา และชุดิมนจะ

อึดอัดไปกว่านี้ คนกลางที่รับรู้ความไม่ลงรอยของเพื่อนสองคนก็สบโอกาสขอเมนูจากพนักงานที่มาเสิร์ฟอาหารพอดี หลายคนที่ดีมกินกันก่อนสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม ส่วนเดทลีส์ค็อกเทลชิคเนเจอร์ของร้านปิดท้าย

“เดี๋ยวนะคะน้อง” ชุติมนเรียกพนักงานไว้แล้วหันไปเสนอความคิดแก่ทุกคน “ไหนๆ ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้ว ค็อกเทลชิคเนเจอร์ของที่นี่ก็ชื่อ ‘Time flies’ เรามาเล่นเกมรำลึกความหลังกันดีกว่า”

“ยังไยยะ” เพื่อนเกย์คนเดียวในกลุ่มถามขึ้น

“Truth or dare ไง เลือกว่าจะพูดความจริงหรือรับคำทำ เอา ค็อกเทลนี่แหละมาหยกชด”

เพื่อนหลายคนพากันสบถไม่จริงจัง ไม่มีใครกลัวเมาเท่ากับต้องหารค่าอาหารและเครื่องดื่มที่ทำท่าจะบานปลาย ถึงอย่างนั้นก็นึกสนุกตามคำชวนของชุติมน

เว้นแต่เดทลีส์...

“นี่งานวันเกิดหยีนะ พวกแกลืมรีเปล่า”

สายตาทุกคนจ้องจับจ้องญาติเพื่อรอการตัดสินใจ เจ้าของวันคล้ายวันเกิดจึงน้ำท่วมปาก จำต้องคล้อยตามเสียงส่วนใหญ่

“ก็น่าสนุกดีนะ เล่นกันก่อนค่อยตัดเค้กก็ได้”

“ต้องอย่างนี้สิจ๊ะ” ชุติมนเอ่ยเสียงระรื่น “เอา Time flies มายีสิบแก้วเลยจ๊ะน้อง”

เสียงหัวเราะดังขึ้นรอบวง ยกเว้นเดทลีส์ที่มองค้อนเพื่อนรักอย่างไม่สบอารมณ์ อะไรๆ ญาติาก็ดีอยู่หรอก เว้นแต่นิสัยยอมนคน ประณี-ประណมทุกเรื่องทุกคนไปเรื่อยที่ไม่เคยได้ตั้งใจเธอ

ได้...ในเมื่อชุติมนเสนอความคิดดีนัก เธอเนี่ยแหละจะทำवलคนเจ้าความคิดเอง

คนที่เตือนและปรามเพื่อนคนอื่นกลับเสนอตัวเป็นคนแรก แน่แน่นอนว่าเดห์ลีเลือกดวลกับซุติมน และเธอเลือกที่จะพูดความจริง ซึ่งซุติมนก็ต้องสารภาพความจริงเช่นกัน

“จริงหรือเปล่าที่สมัยมัธยมเธอเคยพักการเรียนไปทำแท้ง”

เริ่มต้นก็เผ็ดร้อน...ทุกคนพากันสูดปากรอฟังคำตอบจากเดห์ลี

“เลือกตอบตามจริงอย่างไม่ลังเลเลย ไม่เคยจะ” หญิงสาวตอบเซ็ดๆ สวยๆ “แล้วจริงหรือเปล่าที่เธอเคยแย่งแฟนเพื่อน”

สายตาทุกคนหันมองซุติมนที่ยิบแก้วค็อกเทลขึ้นมา ทว่าเจ้าตัวกลับตอบคำถามแทนการดื่ม

“ฉันว่าฉันไม่ได้แย่งนะ มีแต่ผู้ชายมาเอง”

เสียงโห่ฮาด้วยความหมั่นไส้ดังขึ้น เดห์ลียังคงยิ้มทั้งที่เขินเขี้ยว เคี้ยวฟัน

เกมดำเนินต่อไปยังเพื่อนคนอื่น ให้สองสาวไม่เบื่อไม่เมาได้พักคิดหาทางแก้เผ็ดอีกฝ่าย คราวนี้เดห์ลีเลือกถามจากข่าวลือที่เคยได้ยินมา

“เชื่อว่าเธอเคยอ่อยอาจารย์แลกเกรดจริงหรือเปล่า”

หลายคนทำเสียงตกอกตกใจที่เดห์ลิลำนำเรื่องซุบซิบนินทามาถามต่อหน้าซุติมน ยิ่งเห็นเจ้าหล่อนนั่งตัวตรง รอยยิ้มเลื่อนหายจากใบหน้าชั่วขณะ ก็ให้สะใจคนที่รอโอกาสเอาคืน

“ไม่เคยรู้เลยว่ามีคนพูดถึงฉันแบบนี้” ซุติมนปรับสีหน้าและน้ำเสียงแสดงความประหลาดใจ “จริงที่ไหนล่ะ เล่นแรงนะเดียร์”

หญิงสาวแส้มองค้อนพร้อมกับขยับตัวหันไปทางญาติคาราวปึงอน

“ถามหยีดีกว่า ไม่อยากรู้เรื่องคนเล่นแรงละ”

“เออ แหม นังเดียร์ ฉันชักกลัวแกนะเนีย แกยังรู้ความลับฉันเยอะอยู่ด้วย” จักรพันธุ์ทำท่าอกลั่นขวัญแขวนด้วยจริตเกินหญิง เห็นคล้อยตามซุติมน

เดหลีเซิดหน้ายิ้มๆ อย่างไม่มีหวั่นไหว จิบคืออกที่หอมกลิ่นอบเชยและ
ใบสะระแหน่อ่อนๆ ตอนที่ชุตินเล่นเก๋มกับเพื่อนรักของเธอ

“หยาเคยแอบปลื้มแทน แล้วตอนนี้ละ ยังชอบแทนอยู่ไหม”

เดหลีลิดแก้มลง ครั้นสบตาที่ฉายแววตื่นตะลึงของญานิศา เธอก็
มั่นใจว่ามันคือความจริง

๑

‘ชวนแทนมาด้วยก็ได้’

ข้อความเดิม ข้อความเดียวกันให้ความรู้สึกแตกต่างออกไป เดห์ลีไม่เคยระแคะระคายมาก่อนเลยว่าเพื่อนที่เธอรักและไว้วางใจที่สุดซุกซ่อนความรู้สึกพิเศษที่มีต่อธีรदनย์ตลอดมา ถ้าชุตินันท์ไม่จุดประเด็น

‘หียีเคยแอบปลื้มแทน แล้วตอนนี้ล่ะ ยังชอบแทนอยู่ไหม’

ระหว่างพูดความจริงกับรับคำท้าเดิม ญาณิศาปฏิเสธหน้าแดง แล้วเมื่อเพื่อนๆ จับพิรุณได้ เธอก็บ้ายเบี่ยงรับคำทำให้จบบๆ ไป

สำหรับเดห์ลี นั่นเป็นคำปฏิเสธที่ไร้น้ำหนักโดยสิ้นเชิง

มันทำให้เธอนึกย้อนกลับไปในอดีต ญาณิศาเป็นคนเดียวที่รู้ทุกลำดับพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับธีรदनย์ ตั้งแต่วันที่ความรู้สึกดีเริ่มผลิบานในหัวใจจนถึงวันที่ตกลงคบหากัน อยู่ร่วมในวันที่เธอกับเขาย้ายเครื่องเรือนตกแต่งคอนโดมิเนียม ญาณิศามักอาสาเป็นธุระช่วยเธอจัดการสิ่งต่างๆ ประสาคนที่มีเวลาว่างมากกว่าเพราะดูแลกิจการครอบครัวสร้างความซาบซึ้งใจให้เธอกับธีรदनย์จนพูดคุยถึงเจ้าหล่อนด้วยความชื่นชม

ลับหลังเสมอ แล้วทุกครั้งที่พวกเขานัดพบกัน ไม่เคยมีสักคราที่ญาณิศาจะไม่ถามไถ่ถึงชีวิตกัน

ที่ผ่านมามีเดทลิดคิดว่าทั้งหมดนั้นคือน้ำใสใจจริงอันบริสุทธิ์ของเพื่อนที่เธอมองว่าดีแสนดี ซื่อแสนซื่อ เพื่อนคนสุดท้ายบนโลกที่เธอคิดว่าจะมีความลับต่อกัน ทว่าผิดถนัด ญาณิศามีความลับกับเธอตลอดมา และชุดิมนตร์! มีอะไรอีกที่ทั้งสองรู้เห็นเป็นใจกัน ยิ่งคิดหัวอกก็ยิ่งเจ็บแสบร้อนร้าว

‘ขับรถกลับดีกว่า นะทุกคน’ ประโยคลำมาจากหญิงสาวที่มักเอาใจใส่เพื่อนทุกคนเสมอ ‘เดียร์ถึงคอนโดแล้วไลน์บอกหยีด้วยนะ’

เดทลิดเกล้งไม่ได้ยินความห่วงใยที่ญาณิศาจะจงดมอบให้ เธอขึ้นรถขับจากมา แล้วตอนนั้นเธอก็ปิดโทรศัพท์มือถือ นำน้ำมันไปชาร์จแบตเตอรี่ไว้ข้างโซฟาพร้อมกับต้องการอยู่ให้ห่างจากความหลง

หญิงสาวเอนกายนอนตะแคงตอนที่ประตูห้องด้านนอกเปิดเข้ามาแว่วเสียงชีวิตนัยคุยโทรศัพท์กับใครสักคนอยู่ครู่หนึ่ง ตามด้วยเสียงฝีเท้าหนักๆ ของเขาที่เข้ามาใกล้พร้อมกับกลิ่นแอลกอฮอล์ เดทลิดรู้สึกได้ว่าเตี้ยด้านหลังยวบยลง แต่เธอคร้านจะเปิดเปลือกตา ไม่นานเสียงน้ำฝักบัวก็ดังขึ้น

คำว่า ‘อาถรรพ์รักเจ็ดปี’ สะท้อนดังในโสตประสาทอีกครั้ง เธอไม่เคยคิดระแวงมาก่อนเลยว่ารักนี้จะจบอย่างไร แม้หลายครั้งหลายหนเธอกับเขามีความคิดเห็นไม่ตรงกัน ก็ไม่มีสักเลี้ยวความคิดว่าปัญหานั้นจะทำให้รักมาถึงทางตัน อาจเพราะเธอเชื่อมั่นในตัวเองมาตลอดว่าควบคุมชายผู้นั้นอยู่หมด เจ็ดปี...ทำให้เธอรู้จุดแข็งจุดอ่อนของชีวิตนัย รู้ว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร ซึ่งเดทลิดไม่คิดว่าจะมีใครรู้จักจิตใจเขาดีเท่าเธอ ยกเว้นญาณิศา...เพื่อนคนเดียวที่เธอปรับทุกข์ปันสุขด้วย ชีวิตนัยมักบ่นเบี่ยงไปสังสรรค์กับเพื่อนสาวคนอื่นของเธอ ทว่าไม่ใช่กับญาณิศาซึ่งเขามีโอกาสพบบ่อยที่สุด

ความหวาดระแวงเหมือนยาพิษ เมื่อเข้าสู่ร่างกายแล้วก็นำมาซึ่ง

ความคิดแง่ร้ายหลอกหลอน เดหลีถอนหายใจระบายความรู้สึกอัดแน่นในอก แล้วที่นอนติดกับร่างเพรียวบางที่นอนตะแคงก็ยวบลง ตามด้วยเสียงหัวต่ำที่ดังขึ้นเหนือศีรษะเธอ

“นี่กล่าวหลับ”

จมูกโด่งผากฝั่งบนคอรระหงเช่นเดียวกับริมฝีปากของชายหนุ่ม ผิวกายเย็นหลังอาบน้ำพาให้หญิงสาวขนลุกเกรียว เดหลีจำต้องลืมตาหันไปหาคนรัก แต่ไม่ทันเปิดปากเอ่ยอะไร ชีรदनย์ก็ยื่นข้อเสนอทันที

“ขอหน่อยๆ เดี่ยวพุงนี้เอาผ้าลงไปซักให้”

“ยกลงไปคนเดียว?”

“อือ”

แม้ไม่มีข้อแลกเปลี่ยน เดหลีก็นึกจะห้ามปรามคนรักอยู่แล้ว

เจ็ดปีอาจทำให้รักจืดจาง แต่แทนที่ด้วยความผูกพัน ผูกพันเสียจนไม่เคยคิดจินตนาการถึงวันที่ไร้เงาอีกคนข้างกาย เดหลีเพิ่งรู้ว่าเธอหวงแหนเขามาก...ยิ่งชีวิต

ภายในห้องพักขนาดใหญ่สี่สิบหกตารางเมตร แบ่งพื้นที่เป็นห้องนอนใหญ่ที่มีตู้เสื้อผ้าแบบบิลต์อิน ห้องน้ำแยกส่วนเปียกและแห้ง และห้องนั่งเล่นที่ใช้พื้นที่ร่วมกับครัวเล็กๆ และโต๊ะอาหารสองที่นั่ง ระเบียบหน้าต่างสามเมตรขนานกับประตูกระจกสูงจรดเพดานช่วยให้ห้องพักบนชั้นสิบเจ็ดไม่อึดอัดคับแคบเกินไป

สี่ปีแล้วที่ชีรदनย์กับเดหลีกู้ซื้อคอนโดมิเนียมร่วมกันด้วยน้ำพักน้ำแรงจากการทำงาน แม้ครอบครัวของหญิงสาวและเพื่อนของชายหนุ่มจะเตือนเรื่องปัญหาที่ตามมา แต่ชีรदनย์ไม่แยแส และเดหลีก็ก้าวได้กล้าเสียเป็นสี่ปีที่พวกเขาได้เรียนรู้นิสัยใจคอทุกแง่มุมในชีวิตกันและกันอย่างคุ่มค่าผ่านปัญหาทั้งการจัดสรรรายจ่าย การรับผิดชอบงานบ้าน และการรับมือแขกที่มาเยือน อาจมีทะเลาะเบาะแว้งบ้าง แต่ทุกครั้งก็มีทางออกให้ทั้งสอง

ยังคงอยู่ด้วยกันมาได้จนทุกวันนี้

บนชั้นวางบิลด์อินรอบโทรทัศน์ตกแต่งด้วยโมเดลหุ่นยนต์และยานยนต์อันเป็นของสะสมของธีรดนัย ส่วนพื้นที่ครึ่งหนึ่งนอกระเบียงเต็มไปด้วยกระถางปลูกไลทอป พืชอวบน้ำที่มีลักษณะเหมือนหินที่เดหลีพุ่มพักบนชั้นวางไม้และตั้งเตี้ยๆ กับไม้กระถางนานาพรรณที่ให้พื้นที่สีเขียวสบายตา สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันของหนุ่มสาวและทำให้อยู่ร่วมกันได้คือ พวกเขาไม่ก้าวล่วงความชอบส่วนตัวของกันและกัน นานๆ ที่เดหลีจะช่วยชายหนุ่มปิดฝุ่นโมเดลเหล่านั้น และบางครั้งธีรดนัยก็ช่วยดูแลต้นไม้ให้เวลาเธอต้องไปต่างจังหวัดหรือเดินทางไปพบลูกค้าที่ต่างประเทศ

เดหลีเกือบลืมไปแล้วว่าอนาคตนั้นไม่แน่นอน เธอกับเขาเป็นเพียงคนรักที่คบหาดูใจกัน ไม่ใช่ครอบครัว หรือแม้แต่ครอบครัวที่ลงหลักปักฐานด้วยกันแล้วแตกกระจายก็มีตัวอย่างให้เห็น นับประสาอะไรกับคนรัก ต่อให้เจ็ดปีที่ผ่านมาจะพิสูจน์ตัวตนของธีรดนัยได้ระดับหนึ่งก็ตาม

“แปลก วันนี้ตื่นเช้า”

แม้แต่คำทักทายยามเช้าวันหยุดก็บอกว่าเขารู้จักเธอดีเช่นกัน เดหลีไม่เคยตื่นก่อนเวลาเคารพธงชาติในวันหยุด โดยเฉพาะหลังจากคืนที่สังสรรค์ แต่ความคิดที่วิ่งพล่านในหัวไม่ยอมให้เธอเป็นสุขกับห้วงนิราจนต้องลุกขึ้นมาซังกาแฟ

ธีรดนัยโผล่หน้ามาทักทาย แล้วก็หายเข้าห้องน้ำไปล้างหน้าแปรงฟัน ไม่ลืมหยิบเสื้อยืดติดมือออกไปส่งให้แฟนสาวที่จิบกาแฟไปพลาংกัมๆ เงๆ รดน้ำต้นไม้แต่ละกระถาง เมื่อเห็นว่าแสงแดดยามเช้าอาบไล่ผ่านชุดนอนผ้าแพรเห็นไปถึงทรวงดวงใจเธอ

“สวมทับไว้ เห็นไปถึงไหนต่อไหนแล้วนั้น”

“ใครจะมอง นี่มันชั้นลิบเจ็ด” เธอแย้ง

“ยังจะถาม เตี้ยวนี่กลิ้งมือถือนุ่มนวลไม่รู้ก็ลิบเท่า”

เดหลีส่ายศีรษะอ่อนใจ แต่ก็ยอมสวมเสื้อยืดทับให้จบๆ ไป ธีรดนัย

จึงล่าถอยกลับเข้าห้อง ให้เธอใช้เวลากับการงานอดิเรกกระทั่งแดดเริ่มแรง

“เหลือไข่แค่สองฟองนะ จะออกไปซูเปอร์ฯ หรือให้แทนซื้อจากร้านข้างล่างมาสำรองไว้ก่อน” ชายหนุ่มที่กำลังตอกไข่ใส่แก้วหันไปถามคนรักที่กลับเข้ามาข้างใน

“สองฟองนี่ปะ”

หญิงสาวทำท่าจะลวนลามแฟนหนุ่ม แล้วก็หัวเราะคิกเมื่อเขาเอาคืนด้วยการจิ้มเอวเธอ

“ไว้บายๆ เย็นๆ ค่อยไปแล้วกัน ว่าจะนอนต่อ” เธอตอบเสียงเกียจคร้าน

“สบายแล้วนี่ มีคนยกผ้าลงไปซักให้” ชีรदनย์กระเซ้า เรียงรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ประดับใบหน้าสวยเก๋

“ช่วยไม่ได้ เมาแล้วหน้ามืดน่ะนี่ ไม่เคยเซ็ด”

ชายหนุ่มหัวเราะกังวาน ก่อนนึกเรื่องที่เกือบลืมหันหลังเพราะความเมาและหน้ามืดขึ้นมาได้

“เมื่อคืนหยีโทร. มาถามว่าเดียร์ถึงห้องยัง พอดีเห็นโทรศัพท์เดียร์ชาร์จไว้บนโซฟาเลยบอกให้ว่ากลับมาแล้ว เออ ลืมถุงของขวัญไว้ด้วยนี่ใช่ไหม”

มือที่กำลังล้างแก้วชะงักกลางคันทันทีที่ได้ยินว่าญาติสาวโทร. หา ชีรदनย์ ไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ และไม่ใช่ครั้งแรกที่ญาติสาวฝากข้อความถึงเธอผ่านชายหนุ่มเวลาติดต่อกันไม่ได้ จวบจนตอนนี้ที่เดห์ลีสึกคิดและถามตัวเองว่ามันไม่แปลกจริงหรือ เพราะความห่วงใย...หรือทั้งหมดนั้นเป็นเพียงข้ออ้างที่จะได้สานสายใยกับชายที่รู้สึกดีด้วย

“แล้วหยีว่าไง” เธอย้อนถาม หันไปเผชิญหน้าแฟนหนุ่มเพื่อจับผิด

ทว่าชีรदनย์เพียงยกไหล่ “ไม่ว่าไง รู้ว่าเดียร์ถึงห้องก็วางสาย”

เดห์ลีสึกเสียใจจนจุก ทางตาค่อยขึ้นน้อยๆ ดวงตาเรียวที่โชนแสงวบบอกความฉุนเฉียวของเจ้าตัวไม่รอดสายตาชีรदनย์

“มีไร ทะเลาะกับหีย?” เขาถามแต่สีหน้าไม่เชื่อเสียเอง

“เปล่า ไม่เชิง แค่หงุดหงิดที่ต้องเจอน้องจอมปลวก ต้องตามเกมของมัน” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดดังคำพูด

จากคำถามเฝ้าเหี้ยแปรเปลี่ยนเป็นบทสนทนาจริงจังขึ้น

“ไปงานวันเกิดใครก็สนใจแค่นั้น จะหวั่นเสียเพราะคนอื่นทำไม”

“แทนไม่ได้อยู่ตรงนั้น อย่าทำเป็นสอนเดียร์ได้ปะ”

“แทนแค่บอกดีๆ”

“ใช่ แทนก็พูดได้ไง เพราะไม่ได้ถูกจู๋ลิ้นแย่งหรือขวางไปซะทุกอย่าง แล้วคนที่รู้ทั้งรู้ว่ามันทำไรกับเดียร์ก็เป็นคนชวนมันมา เจ็บใจไหมล่ะ”

ธีรदनัยส่ายศีรษะ ถอนหายใจด้วยความเหนื่อยหน่ายกับความเจ้าคิดเจ้าแค้นของเดหลี ทำทางเช่นนั้นยิ่งจุดโทสะหญิงสาวให้เดือดฟุ้ง

“ตกลงแทนเป็นแฟนใครกันแน่ รู้นึ้ยเดียร์หรือคนอื่นมากกว่ากัน ถึงเข้าข้างเดียร์ไม่ได้” เธอขวางชายหนุ่มที่จะเก็บล้างแค้น ทำราวกับไม่อาจทนต่อความยาวสาวความยืดกับเธอ

“เพราะรู้ถึงไม่เข้าข้าง เรื่องมันแล้วไปแล้ว เดียร์จะเก็บมาเป็นอารมณ์ทำไม”

“เออ ไว้แทนโดนแย่งแฟน แย่งงาน แย่งเพื่อน ดูซิวยังจะพูดแบบนี้อีกไหม”

ธีรदनัยตัดสินใจวางแก้วบนโต๊ะ เดินหนีไปจัดการกับผ้าผืนชิ้นใหญ่ที่ต้องนำไปใส่เครื่องซักผ้าและปั่นผ้าที่ร้านซักแห้งข้างล่าง เลี่ยงที่จะโต้เถียงกับคนอารมณ์ไม่ดี

เขาหยุดมองเดหลีที่ยืนกอดดอกมองออกไปนอกกระจกบานเลื่อน แล้วยกตะกร้าผ้าเปิดประตูออกไป ต่างฝ่ายต่างไม่อยากพูดจาเพื่อรับฟังคำพูดไม่เข้าหูจากอีกคน

หลังนำของที่ซื้อจากซูเปอร์มาร์เกตไปเก็บไว้ในรถ เดห์ลีและธีรदनย์ก็กลับมาหาของกินภายในคอมมิวนิตีมอลล์

คู่รักพูดจากันนับคำได้นับแต่มีปากเสียงเมื่อเช้า บรรยาการคนโน้ติะอาหารจึงค่อนข้างซัดซา หนุ่มสาวจิบเบียร์ไป เลื่อนหน้าจอโทรทัศน์มือถือไป แล้วเมื่อเดห์ลีเลื่อนจอข้อความจากญาติที่เธอจงใจปล่อยทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืน สายตาเฉียบคมก็อดชำเลืองคนรักที่นั่งฝั่งตรงข้ามไม่ได้

ธีรदनย์ไม่ใช่ผู้ชายหล่อเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แต่เสน่ห์ของเขาอยู่ที่ความเป็นตัวของตัวเอง ยิ้มและหัวเราะอย่างเปิดเผยมั่นใจ เป็นคนหนุ่มประเภทที่ผู้ชายด้วยกันไม่มีทางเขม่น ขณะเดียวกันรูปร่างสูงโปร่ง หุ่นนักกีฬา และผิวสีแทนของเขาทำให้เขาเป็นที่หมายตาของสาว ๆ ทว่าเจ้าตัวไม่เคยใช้ข้อได้เปรียบหาเศษหาเลยกับใคร อาจเพราะเขาไม่ให้ค่าแก่รูปลักษณ์ภายนอกของตัวเองมาแต่ไหนแต่ไร

เธอยังจำวันที่ธีรदनย์ประสบอุบัติเหตุจากกีฬาทางน้ำจุมุกหักได้ เธอตกใจและรีบไปหาเขาที่โรงพยาบาล แต่พบคนจุมุกเบียวน้อยๆ ยิ้มแย้มและบอกเล่าประสบการณ์ด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น หรือคราวที่เขาป่วยเป็นอีสุกอีใส ผิวหนังเป็นตุ่ม เธอปรบเร้ากึ่งบังคับให้ทาครีมลบรอยแผลเป็น เขาก็ฟังหูซ้ายทะลุหูขวา จนปรากฏรอยแผลเป็นจางๆ บนโหนกแก้มถึงทุกวันนี้

ถ้าไม่ใช่รูปลักษณ์ภายนอก ธีรदनย์ให้ค่าแก่อะไร

‘ชอบเราเหรอ’ เธอเคยถามหลังเขานำกระถางดอกเดห์ลีสีขาวยิบสุกมาให้แทนความรู้สึกในวันวาเลนไทน์ ‘ทำไมชอบเรา’

‘พูดเสียงดังดี’

เดห์ลีเงื้อมือจะฟาดไหล่หนา ชายหนุ่มโยกตัวหลบทัน เขาหัวเราะก่อนขยายความ

‘ได้ยินสรรพคุณมาแล้วก็เคยมองๆ เวลาเธออยู่กับเพื่อนที่โรงอาหารคุยเสียงดังดี ดูเปิดเผย เราชอบคนเปิดเผย’

กว่าจะได้คำตอบตรงประเด็นก็ต้องรอถึงประโยคสุดท้าย เธอเกือบ

ลืมนความชุ่มฉ่ำเมื่อแรกรักไปแล้วเมื่อสายลมแห่งกาลเวลาพัดผ่าน นำพาเรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ถมความทรงจำ และเขาก็คงลืมนคำตอบของตัวเองเช่นกัน พักหลังเธอกับเขาจึงมักขัดแย้งกันเพราะทัศนคติไม่ลงรอย ความเปิดเผยของเธอกลายเป็นปัญหาถึงกับทำให้เขาหน่ายหนี

เดหลี่ลืมนตัวกัตรีมฝีปาก สะกดกลั่นความเจ็บแปลบที่แล่นรีเข้าเกาะกุมจิตใจ ในเมื่อความเป็นคนตรงไปตรงมาสร้างปัญหาระหว่างกัน เธอก็จะจัดการปัญหานี้เอง

หญิงสาวทำที่ยกโทรศัพท์ขึ้นเล็กน้อยแอบถ่ายภาพปริตตณัต์ตอนกินข้าว แล้วโพสต์ลงโซเซียลมีเดียของตน ประกาศความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของอย่างโจ่งแจ้ง

“อ้าวหีย แม่นึกว่ากลับมาจากอะพาร์ตเมนต์แล้ว”

ญาติศษะงักย่างก้าว หันมองตามเสียงเรียก เธออสตรึสูงวัยเดินมาทาท่เซ้งบันไดแล้วถึงตอบคำถาม พลงก้าวขึ้นบันไดไปด้วยกัน

“เด็กโทร. ตามเพราะคุยกับแขกไม่เข้าใจนะคะ แขกบอกว่าแอร์ไม่เย็น หียเลยให้ย้ายห้องเรียบร้อยแล้ว”

“เฮ้อ หยาดฝนใหม่ เด็กเพ็งจบไม่มีประสบการณ์ ค่อยๆ สอนกันไป”

ญาติศษะยืมบางๆ เหนื่อยใจอยู่หรงก จวนจะสิ้นสุดระยะเวลาทดลองงานแล้วพนักงานใหม่ยังแทบไม่มีพัฒนาการ แต่ทำอะไรได้ เมื่ออีกใจหนึ่งเธอขี้ใจอ่อนเหมือนแม่ ใจเย็นเหมือนพ่อ ได้แต่ทำใจทนไป

“แล้วแม่ลงมามาทำอะไรคะ”

“ได้ยินเสียงฟ้าร้องนะลิ ลงมาดูว่าเด็กในบ้านเก็บผ้าหรือยัง”

ขาดคำนั้นฟ้าก็รั่ว ฝนตกหนักจนต้องส่งเสียงดังตอณพุดคุ้ย

“ดิณะหนูกลับมาก่อน ไปนอนเถอะลูก”

“กูดไนด์คะ” ญาติศษะยืมน้อยๆ แล้วเปิดประตูกลับเข้าห้องนอนตัวเอง

บนเตียง คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กยังคงเปิดทิ้งไว้เสมือนประตูบานเดียวที่เปิดสู่โลกกว้าง เพียงแต่แผ่นสัมผัส คลิปท่องเที่ยวต่างแดนของนักเดินทางแบบแบ็กแพ็กก็ปรากฏบนหน้าจอ

ถ้าไม่ใช่เพราะเธอเป็นลูกคนเดียว มิหนำซ้ำยังเคยผ่าตัดโรคลิ้นหัวใจรั่วแต่เด็ก พ่อแม่คงไม่เฝ้าทะนุถนอมเธอแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา เธอก็เข้ามาดูแลเซอร์วิซอะพาร์ตเมนต์อันเป็นกิจการครอบครัวซึ่งตั้งอยู่ปากซอยบ้านนี้เอง สิ่งที่เปิดโลกทัศน์ของญาณิศาแม้แต่อินเทอร์เน็ตหนังสือและเรื่องเล่าจากเพื่อนๆ เท่านั้น

บางครั้งญาณิศาก็อิจฉาเพื่อนคนอื่นที่ก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ผ่านประสบการณ์ชีวิตน่าสนใจหรือมีสังคมเพื่อนฝูงใหม่ๆ ดูอย่างเดหลีที่ผลการเรียนปานกลาง แต่ประสบความสำเร็จทั้งด้านการงานและความรัก เป็นสาวมั่นกล้าแสดงออก กล้าแสดงความคิดเห็น มีเป้าหมายชีวิตชัดเจน และทำทุกอย่างเพื่อสนองความต้องการนั้น ขณะที่ชีวิตของเธอแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากตอนที่她还是นักศึกษา พร้อมจะคล้อยตามผู้อื่นและทำตามความพอใจของคนรอบตัว

เพิ่งมีครั้งหนึ่งที่เธอทำให้คนอื่นไม่พอใจ และคนคนนั้นก็คือเพื่อนสนิทอย่างเดหลี

ญาณิศาเลื่อนดูหน้าจอโทรศัพท์มือถืออีกครั้ง หวังได้รับข้อความจากเดหลีให้คลายกังวล แต่ก็ไม่มีสักข้อความ ตรงข้ามกับโซเชียลมีเดียของเดหลีที่มีความเคลื่อนไหว หัวใจญาณิศาสะดุดผิดจังหวัะ ไม่รู้คิดไปเองหรือไม่ว่าเดหลีจึงใจโพสตรูปชีวิตนัยเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของต่อเธอ แล้วก่อนเนื้อในอกก็บีบรัด ลำคอติดขัดด้วยความน้อยใจ

หญิงสาวกำลังจะปิดหน้าจอโทรศัพท์ แต่แล้วก็มีแจ้งเตือนจากข้อความของเดหลีเสียก่อน

‘พรุ่งนี้จะเอาของขวัญไปให้ เจอที่ร้านเดิมเวลาเดิมแล้วกัน’

นานครั้งที่ญาณิศาจะออกจากบ้านหลังพระอาทิตย์ตกดิน แต่น้อยครั้งเสียยิ่งกว่าที่เธอเป็นฝ่ายมาสายให้คนอื่นรอ เพราะวันนี้รถยนต์กลางเกา กลางใหม่ที่บ้านเกิดเกรเกรวระหว่างทาง เธอจึงต้องรอรถลากไปไว้ที่ อยู่แล้วนั่งแท็กซี่มายังสถานที่นัดหมายแทน

ทันทีที่เข้าไปในร้าน ญาณิศาก็สะดุดตากับร่างเพรียวระหงที่นั่ง หมิ่นเหม่บนเก้าอี้ทรงสูงหน้าเคาน์เตอร์บาร์ เดทลีมีโครงหน้าและเครื่องหน้า เก๋บาดตา ห่างไกลจากพิมพ์นิยม ยิ่งเจ้าตัวมีฝีมือการแต่งหน้าก็ยังส่งเสริม ความงามเฉพาะตัวขึ้นไปอีก ยามยิ้มหัวหรือพูดคุยกั๊วกับมีประกายบาง อย่างเจิดฉายให้คู่สนทนาไม่อาจจะสายตา แต่เมื่อไรที่ไม่ยิ้ม ใบหน้าเรียบ เฉยนั้นจะแลดูเย่อหยิ่ง เช่นตอนนั้นที่เดทลีปรายตามองเธอด้วยหางตา

ญาณิศายิ้มแก่อเม่อเพื่อนดิ่งสายตากลับไป เธอตามเดทลีไปยังโต๊ะ กลมที่มีโซฟาเดี่ยวสองตัว แล้วยิ้มอีกครั้งเมื่อนั่งลงตรงข้าม

“เดียร์รอนานเลยสินะ รถหยีเสียกลางทาง ซวยจริงๆ”

“ไม่เป็นไร ถือว่าหายกันที่คราวก่อนเรามาซั้”

น้ำเสียงเนือยราวเอ่ยออกมาอย่างเสียมิได้และสีหน้าเรียบเฉยของ ผู้พูดทำให้คนฟังหน้าเฉือน รู้สึกเหมือนถูกกระทบกระเทียบอย่างไรอย่างนั้น

ทว่าญาณิศาก็ยังคงเป็นญาณิศาคนที่พยายามคลี่คลายสถานการณ์ อึดอัด

“คนที่เดียร์คุยด้วยเป็นเจ้าของร้านเธอ ไต่ยืนคุยเรื่องนาฬิกากัน” เธอยกบทสนทนาที่คิดว่าเพื่อนสนใจมาคลี่คลายบรรยากาศเข้มข้น

“ใช่ เขาว่าเขาสะสมนาฬิกาเพราะคลังโคล้กฏแห่งเวลา เวลาไม่เคย ย้อนกลับ เวล่านำพาบางสิ่งและพรากบางอย่าง เวลาซื้อสัตย์ยุติธรรมเสมอ และเวลาพิสูจน์คน”

ดวงตาเรียบจับหนึ่งที่คู่สนทนายามเน้นเสียงที่ประโยคสุดท้าย ญาณิศา หลบตามองมือบนตัก หัวอกปวดหนึบที่เดทลีกัดไม่ปล่อยราวกับเธอเป็น คัตรู ไม่ใช่เพื่อนที่คบหากันทั้งยามสุขและทุกข์

เมื่อถูกทิ่มแทงด้วยคำพูดครั้งแล้วครั้งเล่า ญาณิศาาก็คิดหาหัวข้อสนทนาที่จะพาดนออกจากสถานการณ์อึดอัดไม่ออก อดน้อยใจทั้งเพื่อนสนิทและชีวิตตนเองไม่ได้

ที่ผ่านมาเธอกับเดห์ลีไม่เคยมีเรื่องขัดดอกขัดใจ ไม่ว่าเรื่องเล็กใหญ่ แค่ไหนญาณิศายอมเพื่อนได้เสมอ แม้แต่เก็บงำความรู้สึกดีที่มีต่อธีรदनย์ ทว่าเพียงครั้งแรกและครั้งเดียวที่เดห์ลีไม่พอใจเธอ ความเป็นเพื่อนระหว่างกันก็พลันไร้ความหมาย ทั้งที่เธอไม่มีวันแย่งชิงหรือได้ครอบครองธีรदनย์ อยู่แล้วก็ไม่วายกลายเป็นคนผิดในสายตาเพื่อน

“ตี๋มอะไร Time flies อีกไหม”

รอยยิ้มหยันที่มุมปากบอกให้ญาณิศารู้ว่าเดห์ลีจงใจถากถางแตกดัน

“ไม่ดีกว่า เหมือนฝนจะตก หยิวว่าจะรีบกลับ”

“หึ” เดห์ลีหัวเราะในลำคอ “ก็ได้ เข้าเรื่องก็ได้ เธออยากรู้ว่าที่จุลีพูด คินนั้นหมายความว่ายังไง หยียังชอบแทนหรือไง ถึงไม่กล้าพูดความจริง แต่กลับเลือกตี๋ม”

“ไม่ หยียแค่ไม่เข้าใจจิตกาคินนั้น หยียบอกทุกคนแล้วไง” ญาณิศายืนยันคำพูดเดิมที่เคยแก้ตัว ครั้นสบสายตาทมิฬหม่นของเพื่อน กระบอกลากก็ปวดร้าวขึ้นมา

ใช่ เธอโกหก เธอชอบธีรदनย์ แม้เขาจะเป็นคนรักของเพื่อนก็ตาม ผิดมากหรือเมื่อเธอไม่ได้ยื้อแย่ง เธอต่างหากที่เป็นฝ่ายซ้ำชอกจากการแอบรักข้างเดียว แล้วตอนนี้เดห์ลียิ่งลงโทษเธอด้วยสายตาและคำพูดจิกกัด แล้วเธอก็ซึ่ซลาดเกินกว่าจะปกป้องตัวเอง

“คิดว่าเราโง่หรือ”

“เดียร์...”

“เราโง่ใจหยีมากนะ แต่ตั้งแต่คินนั้นบอกตรงๆ ว่าเราไม่เชื่อหยียอีกแล้ว เราถามแจ็กก็ มันบอกว่าหยีชวนจุลีมานานทั้งที่หยียก็รู้ว่าเรากับยายนั้นไม่ถูกกัน”

“ก่อนหน้านั้นจูเลียตก็มาถามถึงเพื่อนๆ หยียก็ต้องชวนตามมารยาท”

“เห็นไหม ในที่สุดหยียก็ยอมรับว่าโกหก วันนั้นหยียบอกเราว่าไม่รู้ใครชวน แล้วเราจะเชื่ออะไรหยียได้บ้าง ถ้ามจริงเถอะ”

นาฬิกาโบราณตีเสียงดังชัดบทสนทนาแผ่รื้อนระหว่างเพื่อนรัก เดหลีผินมองรอบตัว เพิ่งสังเกตเดี๋ยวนี้เองว่าทั้งร้านปลอดคน แม้แต่ชายวัยกลางคนที่เธอพูดคุยด้วยก็หายตัวไปจากหลังเคาน์เตอร์บาร์ตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้

หญิงสาวเปิดกระเป๋ายิบธนบัตรก่อนลุกไปกดกระดิ่งบนเคาน์เตอร์เรียกพนักงาน แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครมาปรากฏตัว เธอจึงวางธนบัตรสีม่วงไว้ใต้แก้วเบียร์ของตน

“เดียร์จะกลับแล้วเธอ”

คำถามเหมือนเด็กหลงทางดังมาจากเพื่อนที่เคยรัก เดหลีหยุดยืนหน้าประตูกระจกบานใหญ่ เงาของญาณิศาสะท่อนโน้นให้เธอสะท่อนใจ

“ของขวัญอยู่ในรถ มาเอาสิ”

เหลียวมองร้านเงิบเหงาว่างเวง ญาณิศาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากตามเพื่อนออกไป ครั้นเดินไปถึงรถไฟฟ้าก็คำราม

“ขึ้นรถสิ จะไปส่ง ถือว่าหายกันกับที่เคยไปค้างที่บ้าน” เดหลีแข็งใจทิ้งอีกฝ่ายไม่ลง “จากนี้ไม่มีอะไรติดค้างกันอีก ถ้าจะเข้าหาแทนก็อย่าเอาความเป็นเพื่อนของเรามาบังหน้า เพราะเราคงไม่ยอมเป็นคนโง่อีกต่อไป”

ราวกับถูกตบหน้า ญาณิศาเจ็บจนหน้ามันชา มีหน้าซ้ำโลกยังหันหลังให้เธอ ไม่ยอมให้เธอเข้มแข็งปกป้องศักดิ์ศรีของตนเอง สายฝนโหมกระหน่ำจนเธอต้องดิตรถเพื่อนที่เกลียดชังตน

แล้วเธอล่ะ มลิตีร์ก็โกรธเกลียดเดหลีได้บ้างไหม เธอเกลียดที่เดหลีมักทำตัวเหนือกว่า เธอเกลียดที่เดหลีนึกถึงแต่ความรู้สึกของตนเป็นใหญ่ ไม่เคยมองเห็นความรู้สึกใคร เกลียดที่เดหลีสมีชีวิตอย่างที่เธอใฝ่ฝันทุกอย่างแล้วยังบีบคั้นให้เธอยอมรับความผิดที่ไม่ได้ก่อ ยอมรับว่าเธอด้อยค่าและ

ไม่มีทางรู้เพื่อนสักทาง

เสียงต่อว่าความอยู่ดีธรรมดั่งก้อนในใจ เสียงลมฝนอื้ออึง ยามนี้
ผ้าน้ำตาจับตาเช่นเดียวกับเม็ดฝนที่เกาะพรารวนนกระจกรถยนต์

ญาติสาหล้ากลับตาล้ากลืนความปวดร้าว รู้ได้ว่าเดหลีก็ปรารถนา
จะหลุดพ้นจากความอึดอัดนี้จากความเร็วของรถที่พุ่งทะยาน ก่อนสติ
สัมปชัญญะสุดท้ายของเธอจะลอยหวิวตามแรงเหวี่ยงของรถที่เข้าโค้ง ไม่ทัน
ลืมตา...สรรพสิ่งก็พลันมืดดับ

๒

ภาพตรงหน้าตึ๊ดๆ ดับๆ รวากับถูกจับขังในห้องมืดที่ไฟดวงเดียว
กะพริบถี่ๆ เหตุการณ์ร้อยเรียงเข้ามาไม่ปะติดปะต่อ

เดห์ลีได้กลิ่นกายผู้คน กลิ่นอับของเสื้อผ้าที่เปียกชื้น ขณะที่ราว
ระบมไปทั้งกายจนไม่อาจขัดขึ้นเร็วแรงที่พยายามผูกมัดเธอกับเปลหาม
ก่อนทุกอย่างจะค่อยๆ รางเลือน เธอรู้สึกตัวอีกครั้งเพราะความหนาวเย็น
เดห์ลีลืมตาสู้อย่างช้าๆ เธอได้ยินเสียงประกาศตามสายเรียกญาติคนไข้
ก็ให้อุ่นใจว่าตนอยู่ที่โรงพยาบาล หญิงสาวไม่อาจต้านทานความง่วงงุน
รุนแรงราวกับมีมือที่มองไม่เห็นปิดตาปิดปาก เธอถูกจุดดิ่งสู่ห้วงนิราอีก
ครา

กระแทกเสียงคันทูซ่าแรกเข้ามาในโสตประสาท เธอจำเสียงธีรตนย์ได้
แล้วความหวงเหวนหวาดระแวงที่ฝังในจิตใต้สำนึกก็ทำให้เดห์ลียึดต่อสู้อยู่ เธอ
จะไม่ยอมอยู่เฉยให้ญาติฯ คว้าโอกาสจากความเป็นเพื่อนเพื่อไถ่ชีวิตเขา
อีก

“ครับ ปลอดภัยแล้ว”

ร่างสูงยืนหันหลัง ไร้เงาคู่สนทนาภายในห้องมืดสลัว

“ตอนเช้าห่มจะมาดูอีกที ถ้าเดียรรู้สึกตัวคงได้กลับครับแม่ ไม่มีอะไรน่าห่วง ยังไงผมจะโทร. บอก สวัสดีครับ”

แม่หรือ...แม่ใคร แต่ไม่ใช่คนที่เธอหวาดระแวงก็ดีแล้ว

เดห์ลีโล่งอก เมื่อธีรदनย์หันมากับสบตาเขาเข้าพอดี เพิ่งสังเกตว่าเขา
ยังอยู่ในเสื้อผ้าชุดเดิมกับก่อนหน้านี้ที่เธอออกมาพบญาติกา ทว่านาฬิกา
บนผนังบอกเวลาสามนาฬิกา แปลว่านับแต่รู้ข่าวเขาอยู่ข้างเธอทั้งคืน

“แทน...” เธอตรงเรียกชื่อเขาเสียงแหบโหย

“เป็นไงบ้าง”

“เจ็บสัปดาห์ได้” เดห์ลีบ่นระบาย ก่อนนึกคิดขึ้นมาได้ด้วยความรักตัว
กลัวตาย “หมอมว่าเดียร์เป็นโรรีเปล่า”

“พกซ้ำ ไม่มีอะไรแตกหัก แต่รอประเมินอาการตอนเช้าอีกที”

หญิงสาวถอนหายใจด้วยความโล่งอก เธอมองมือที่มีสายน้ำเกลือ
ลองขยับขา ก็พบว่าอวัยวะทุกส่วนทำงานปกติ เว้นแต่ปวดเมื่อยตามตัว
คล้ายเคล็ดขัดยอกกับเจ็บเสียดกลางอกเล็กน้อย คงเพราะแรงกระแทกจาก
อุบัติเหตุตนเอง

“แล้วรถล่ะ” เธอถามอย่างนึกขึ้นได้ “ซ่อมหนักหรือเปล่า ชวยชะมัด
เพิ่งผ่อนหมดไม่ถึงปี”

ธีรदनย์ขบกราม หนักใจที่ต้องบอกข่าวร้ายพอๆ กับผิดหวังที่เดห์ลี
ให้ค่าแก่สิ่งของมากกว่าชีวิตคน

“จำได้หรือเปล่าว่าเกิดอะไรขึ้น”

“ฝนตก เดียร์ขับรถเร็วไปหน่อย ตอนเข้าโค้งเลยหลุดโค้งไปชนต้นไม้
ข้างทาง” หญิงสาวยกมือลูบหน้ายอมารับผัดกับบทเรียนอันเกิดจากความ
ประมาท

“หย็อยู่บนรถกับเดียร์”

ประโยคย่ำเตือนนั้นขวางหูคนฟัง เธอตัวตมองเขาเมื่อคิดว่าธีรदनย์

กำลังกล่าวโทษเธอเพราะผู้อื่น

“ใช่ เดียร์ผิดหรือเิงที่จะแะไปส่งหีย ต้องขอโทษใหม่ท่หียบาดเจ็บ เพราะเดียร์”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก เพราะไม่มีใครโทษเดียร์” ชายหนุ่มตอบเสียง แ่นหนัก “ค่อยไปขอโทษหียแล้วก็ขอมาพ่แม่หียแล้วกัน”

นานนับนาทีกว่าสมองจะประมวลคำพูด ทำความเข้าใจคำตอบนั้น เดลลียิกตาโหลงด้วยความตกตะลึง ในใจตะโกนปฏิเสธความจริงว่าเธอ อาจเข้าใจผิดความหมาย แต่กลับไม่อาจเปล่งเสียงถามหรือโต้แย้ง

จะเป็นไปได้อย่างไร เธอแค่บาดเจ็บเล็กน้อยแล้วผู้โดยสารจะถึงแก่ ชีวิต แต่ยิ่งชุดคั่นความทรงจำเพื่อยืนยันความเชื่อของตนว่าญาณิศา ปลอดภัย ภาพใบหน้าซีดเผือดของเพื่อนก็ค่อยๆ แจ่มชัดในมโนสำนึก ญาณิศาแน่นิ่งตอนที่เธอถูกช่วยออกมาจากซากรถ แต่นาทีนั้นเดลลียไม่มีสติ ไตร่ตรองว่าเพื่อนรักหมดสติหรือลมหายใจ

แล้วชีวิตนัยก็ยืนยันสิ่งที่เธอกลัวจับใจ

“พ่อกับแม่หียเพิ่งกลับไป พรุ่งนี้ถึงจะมารับหียไปทั่ว”

ไม่จริง...เธอไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้ ต่อให้โกรธจนไม่ยอมมองหน้า เธอก็ไม่ต้องการให้ญาณิศามีจุดจบเพราะตน ไม่มีใครอยากให้เรื่องแบบนี้ ตามหลอกหลอนทั้งชีวิต ไหนจะเรื่องคดีและสายตาคบรอบตัวที่รอกกล่าวหา ซ้ำเติม เมื่อรู้แจ้งแก่ใจว่าจะต้องผูกติดกับตราบาปไปตลอดชีวิต ความโศก เค้าก็แปรเปลี่ยนเป็นความประหวั่น หวาดกลัวผลของการกระทำ

แวตาวูบไหวของหญิงสาวก่อให้เกิดความเห็นใจ ชีวิตนัยวางมือบน โหล่แทนคำปลุกปลอบ ก่อนมือข้างนั้นจะถูกคว่ำหมับจากคนที่อยู่ในอาการ ตกตะลึง

“แทนต้องช่วยเดียร์นะ เดียร์ไม่ได้ตั้งใจ เดียร์ไม่ยอมมีคดี ถ้ารู้ว่า จะเป็นแบบนี้ไม่ไปส่งหียซะก็ดี จะได้ไม่ต้องชวยมีความผิดแบบนี้”

ชายหนุ่มปล่อยให้คนรักเขย่ามือเขาด้วยท่าทางเจียนคลั่ง

“มันเป็นอุบัติเหตุ ถ้าตำรวจเรียกสอบก็แค่เล่าไปตามความจริง”

“บอกความจริงให้เป็นความผิดของเดียร์เนี่ยนะ ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล อีกไม่รู้กี่ครั้ง ทนายสักคนก็ไม่มี” เดห์ลีโวยวาย “คดีแบบนี้เขาใช้เส้นสายกับตำรวจและญาติให้คนตายเป็นคนขับกันทั้งนั้น คนตายตายไปแล้ว แต่คนอยู่นี่สิต้องต่างพร้อยไปตลอดชีวิต”

คำพูดแต่ละคำที่ออกจากปากเดห์ลีลดทอนความเห็นใจที่มีต่อคนสูญเสียเพื่อนรักจนอาจเรียกว่าผิดหวังในตัวเจ้าหล่อน เธอไม่เหมือนเดห์ลีที่เขารู้จัก คนที่รักเพื่อนอย่างจริงใจ หรือแท้จริงเขายังไม่รู้จักระแค้นที่เธอเกิดดิ้นรนดิ้นรนชีวิตจึงเผยด้านที่เห็นแก่ตัว

“โยนความผิดให้คนตาย เดียร์ไม่ละอายงั้นสิ” เขาย้อนเสียงเข้ม

หญิงสาวเซิดหน้า ก่อกำแพงปิดกั้นความรู้สึกข้างใน

“ไหนว่าพ่อแม่หยิไม่ติดใจ แล้วทำไมต้องให้เป็นคดีความ”

“แค่บอกเผื่อไว้ แล้วคนที่หวังว่าจะมีคดีติดตัวก็คือเดียร์ไม่ใช่หรือไง”

“ใช่สิ เดียร์ต้องหวัง เดียร์ยังมีภาระ มีหน้าที่การงานนะ”

ธีรณย์จ้องลึกเข้าไปในดวงตาแดงเรื่อเจือรอยหวั่นวิตก ยากจะตัดสินเธอเมื่อนึกถึงสิ่งที่เดห์ลีต้องแบกรับและกำลังจะต้องเผชิญ ถึงอย่างนั้นปฏิกิริยาต่อปัญหาของเธอก็ห่างไกลจากคำอ่านาสงสารเห็นใจ

“แทนมีรุ่นพี่ที่โรงเรียนเป็นทนาย พรุ่งนี้จะปรึกษาเขา แต่จะไม่มีวันทำแบบที่เดียร์บอก”

“แทนจะเป็นโจทก์เลยก็ได้นะ เป็นเลย” เธอประชดผลักใส่เมื่อไรซึ่งคนเข้าใจ

“มีสติหน่อย แทนบอกสักคำใหม่ว่าเดียร์ผิด แต่ถ้าเดียร์ทำแบบที่คิดนั้นนะผิดและแย่มาก”

หญิงสาวอัปปากจะโต้แย้ง แต่แล้วก็เปลี่ยนใจกลืนเก็บความในใจ

ทุกอย่างแย่พอแล้ว เธอไม่ต้องการทะเลาะกับเขาให้ทุกอย่างแย่งไปอีก เดห์ลีหลับตา แต่ความคิดความรู้สึกมิได้หลับไหล เธอก่นดำโชค

ชะตาที่ผลักดันให้เธอเป็นผู้ร้ายทำให้เพื่อนถึงแก่ความตาย หวังให้คนรักเข้าใจ และช่วยเหลือเขาก็เกินเลย กว่าที่เธอจะป็นที่ปรึกษาชีวิตมาถึงจุดนี้ไม่ง่ายเลย ผิดหรือหากเธอจะเห็นแก่ตัวทำทุกวิถีทางไม่ให้ตัวเองตกลงไป

ทำไมเธอต้องตายด้วยหยา ทำไม...

เดหลี่ไม่เคยคิดว่าชีวิตจะต้องมาเกี่ยวข้องกับกระบวนการทางกฎหมาย ที่เธอมองว่ายุ่งยากและร้ายแรง แต่ก็เป็นไปแล้วอย่างไม่มีทางหลบหลีก เธอจำเป็นต้องบอกเล่าเหตุการณ์ตามความจริงกับเป็นเอก ทนายความซึ่งเป็นรุ่นพี่ร่วมโรงเรียนมัธยมกับธีรตนย์ ยกเว้นเรื่องเดียว...เธอไม่ได้แพร่พราย ปัญหาขัดแย้งระหว่างเธอกับญาณิศา

“ไม่น่ามีปัญหาอะไร เดียร์สารภาพดีแล้วครับ แทนบอกว่าใจทักไม่ติดใจ คดีก็คงไม่ยืดเยื้อ”

“โทษสูงสุดจำคุกสิบปีนี่เรียกว่าไม่มีปัญหาอะไรหรือคะ” หญิงสาวสวนกลับฉุนๆ

ทว่าแทนที่ชายหนุ่มจะเคืองชุน เขากลับยิ้มหัว ดวงตาหลังแว่น สายตาดิบยิบ

“เอาเป็นว่าถ้าตำรวจออกมาเรียกเมื่อไรก็ไปรายงานตัวและเล่าอย่างที่คุณพี่ โทร. มากี่ได้ครับ พี่จะไปด้วย”

ตลอดเวลาที่ธีรตนย์อยู่ร่วมในห้องพักผู้ป่วย เขาสังเกตการณ์เงียบๆ ไม่ได้พยายามพูดจาสั่งใจคนรักแม้แต่บ่อย

เธอรู้ว่าเขาเป็นคนซื่อตรง แต่ไม่คิดว่าจะเห็นแก่ความถูกต้องขนาดนี้!

“พี่แวะไปที่ สน. แล้วนะ” เป็นเอกหันไปพูดคุยกับเพื่อนรุ่นน้องอีกครั้ง “เรื่องรถ ตำรวจบอกว่าพิสูจน์หลักฐานเสร็จก็ไปรับคืนได้ น่าจะวันสองวัน”

คนเจ็บบนเตียงจ้องมองชายคนรักอย่างลึบสน เขาทำเหมือนอยากให้

เธอเป็นคนผิด ถ้าทำได้คงใส่กุญแจมือเธอ แต่ขณะเดียวกันก็หาทางเจรจาช่วยเหลือราวกับเห็นอกเห็นใจกัน

“ผมฝากพี่เอกตามเรื่องกับบริษัทประกันชดใช้ผู้เสียหายอีกเรื่องได้ไหมครับ”

“ได้สิ พี่จะไปร่วมงานเย็นนี้ จะพูดคุยเรื่องบรรเทาทุกข์กับครอบครัวด้วย”

เดห์ลีถึงบางอ้อ เขาไม่ได้เห็นใจเธอเท่านั้น แต่แบ่งปันอย่างเท่าเทียมให้แก่ผู้จากไป เธอไม่ได้พิจารณาคุณค่า ทว่าน้อยเนื้อต่ำใจแฟนหนุ่มและชะตาชีวิตตน มากล้นจนท่วมท้นความเสียใจต่อการสูญเสียเพื่อนสนิท เมื่อเธออาจเสียอนาคตต่อจากนี้

หญิงสาวปล่อยให้น้ำตาเริ่มซึมกับหมอนคล้อยหลังชีวิตนัยกับเป็นเอกออกไปแล้ว ราวกับเคราะห์ซ้ำกรรมซัด คราวนี้ประตูห้องเปิดออกโดยสตรีวัยกลางคน

แทนที่จะอบอุ่นใจคลายกังวลอย่างลูกคนอื่นที่เห็นแม่เป็นที่พึ่ง เดห์ลีอยากหลบตาหนีความจริงไปเสียให้พ้นๆ เหมือนที่เธอทำลืมน่าจะมีครอบครัวเสมอ

“เฮ้อ แก่ไม่เป็นอะไรจริงๆ ด้วย ตอนรู้ข่าวจากแฟนแกเมื่อคืนแม่ตกใจจนนอนไม่หลับ”

“เดียร์ไม่ตายง่ายๆ หรือก บาบหน่าอย่างที่แม่เคยบอกไง” หญิงสาวอดพูดจาส่อเสียดไม่ได้

“แล้วแทนไปไหนกับใครนะ สวนกันหน้าลืฟต์ก็ไม่ทันถาม”

“เพื่อนเขามาเยี่ยม”

อะไรบางอย่างปิดปากเดห์ลีไม่ให้เล่าผลพวงจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับญาติสาว แม่ไม่เคยเป็นที่พึ่ง เธอต่างหากที่เป็นที่พึ่งให้แก่แม่ แล้วถ้ารูปการณ์ท่าทางจะเปลี่ยนไป ไม่ແแล้วแม่คงทำให้เป็นเรื่องใหญ่โต

จิตราดึงเก้าอี้มานั่งพาลงถอนหายใจ แกะเงาที่ซื่อติดมือมาเยี่ยมกิน

พลาญเล่าความเป็นไปในชีวิตให้คนเจ็บที่ปลอดภัยได้รับฟัง

“แกไม่แวะไปที่บ้านบ้าง เดียวนี้คนเก่าๆ ย้ายออกจากหมู่บ้านไปซื้อบ้านใหม่กันเยอะเชียว คนที่ย้ายมาใหม่ก็ไม่รู้ยังงี้ ไม่ค่อยซื้อของจากร้านขายของชำแล้ว ร้านก๋วยเตี๋ยวน้องชายแกก็พลอยเจียบ ทำมาหากินยากเย็นนักสมัยนี้”

เดหลีจิ้มโทรศัพท์มือถือ พิมพ์ข้อความฝากงานกับลูกทิม ปล่อยให้คำพูดของแม่ผ่านหู

“เออ แกหายดีเมื่อไรแวะไปที่บ้านหน่อยสิ จำห้องแถวตรงป้ายรถเมล์หน้าหมู่บ้านได้ไหม มีห้องว่างพอดี ถ้าเปิดร้านก๋วยเตี๋ยวตรงนั้นดิฉันก็น่าจะขายดีขึ้น เขาเอามัดจำล่วงหน้าสองเดือนเอง ก็แค่สามหมื่น”

คราวนี้คนทำหุทวนลมแย้งขึ้นเสียงดัง

“ค่าเช่าเดือนละหมื่นห้า มันเอาไรคิดว่าจะได้กำไรพอจ่าย ขนาดขายในหมู่บ้านไม่เสียค่าเช่าที่ ค่าแฟรนไชส์เดียร์ก็ออก ยังบ่นว่าขาดทุน”

“ดิฉันไม่ได้คิด แม่แน่แหละคิด” จิตรามองลูกสาวตาขุ่นขวาง “เดือนเดือนหนึ่งแกผ่อนรถผ่อนคอนโดเท่าไร กับอีกแค่ช่วยน้องให้มันได้ลืมตาอ้าปาก ยังไม่ถึงครึ่งภาษีชีวิตแกละมั้ง ไม่คิดบ้างล่ะว่าที่แกได้เรียนคณะใดๆ ได้ดีมีอนาคตก็เพราะความเสียสละของน้องมัน”

เสียสละหรือ หญิงสาวอยากกรี๊ดร้องพอๆ กับหัวเราะ แม่เรียกการที่เธอตั้งใจเรียนจนขายผลัดกันตัวเองจนสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐชื่อดัง ขณะที่เธอเร่ร่อนอดสินใจออกจากสถาบันอาชีวศึกษากลางคันโดยอ้างว่าไม่ใช่เส้นทางที่ชอบ...ว่าความเสียสละ ความรักไม่ลืมหูลืมตาที่แม่มีต่อลูกชายทำให้เดหลีสมเพศ ค่อยๆ หมดความนับถือในตัวผู้ให้กำเนิด

“เพิ่งรู้ว่าเดียร์ไม่ได้พยายามเลยนะ ไฉนดิฉันอ่านหนังสือสอบแทนเจอปัญหาที่ทำงานแทน แหม...เดียร์นี่เกิดมาสบายจริงๆ” เธอประชดเหยียดยิ้มทั้งที่กระบอกตาร้อนผ่าว

“แกจะไม่ช่วย ไม่เอาครอบครัว ไม่เอาพี่น้องก็ได้ วันไหนแก่ลำบาก

ฉันจะคอยดูว่าจะมีใครอยู่ข้างแกถ้าไม่ใช่แม่หรือน้อง”

ตอนนี้อย่างไรล่ะที่เธอกำลังประสบปัญหา แต่แม่ซึ่งประกาศตัวว่าอยู่เคียงข้างก็ไม่แคล้วเรียกร้องเอาจากเธอ แม่ถนัดตัดพ้อชีวิต ชื่อนั้นเดหลิรู้ดีเชียวละ เธอถึงได้พยายามพิสูจน์ด้วยการลงมือทำเพื่อหลีกเลี่ยงจากอุปสรรคปัญหานานาที่แม่พร่ำกรอกหูทุกเมื่อเชิ้อวัน แล้วเธอก็ได้พิสูจน์ว่าต้นทุนชีวิตไม่ใช่ข้ออ้างความล้มเหลว ทว่าผลของความพยายามกลับไร้ค่าในสายตาแม่ นอกจากเห็นเป็นหน้าที่ที่เธอต้องจุดตั้งครอบครัวขึ้นไป

เสียงเกาะประตูก่อนเปิดเข้ามาเปรียบดังเสียงระฆังที่หญิงสาวรอคอย เธอสบตาธีรदनย์ชั่วระยะสั้นๆ แล้วมองตามแม่ซึ่งกอบเปลือกเงาะไปทิ้งถึงขยะ เดหลิหลับตาถอนหายใจ

“มีคนอยู่ด้วยแล้ว แม่กลับไปดูร้านละ” จิตราเอ่ยเสียงสละบด

เดหลิไม่ตอบ ไม่ลืมตา เธอได้ยืนธีรदनย์อาสาลงไปส่ง ตามด้วยเสียงประตูปิดไล่หลัง เมื่อนั้นเธอจึงลืมตาขึ้นในห้องว่างตามลำพัง น้ำตาเอ่อทันกลิ้งหยดจากทางตา

บางทีคนที่จากไปน่าจะเป็นเธอมากกว่าญาติคนไหน จะได้ไม่ต้องแบกรับเรื่องทั้งหมดนี้เหมือนเธอเป็นคนผิดฝ่ายเดียว

“พรงนี้ก็ได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว” ธีรदनย์เปรยเกมปลอมประโลมหลังกลับมาจากการเรียกรถแท็กซี่ให้สตรีวัยกลางคน

เขาเข้ามาทันทันสัมผัสบรรยากาศตึงเครียดระหว่างแม่ลูก แล้วก็รู้สึกผิดที่มีส่วนให้เดหลิต้องลำบากใจ ถึงแม้การบอกรอคอยของเธอเรื่องอุบัติเหตุนั้นสมควรแล้ว

“หมอบอกหรือเปล่าว่าจะให้ออกกี่โมง”

“หลังพบหมอรอบเช้าละมั้ง”

เดหลิลุกขึ้นนั่งพลางเสยผมที่ยาวถึงกลางหลัง เธอเอื้อมหยิบโทรศัพท์มือถือที่ชาร์จแบตเตอรี่อยู่บนตู้ข้างเตียงอีกครั้ง คนมองสายหน้า

อ่อนใจ

“จะได้เลื่อนนัดลูกค้าเป็นเย็นพรุ่งนี้” เธอพิมพ์กับตัวเองแต่ไม่รอดหูชายหนุ่ม

“คิดว่าเดียร์จะไปงานหยี”

ถ้อยคำกึ่งชี้แนะส่งผลให้เดห์ลีลด์โทรศัพท์ลง มั่นยากที่จะยอมรับและยากยิ่งกว่าที่ต้องเผชิญความจริง เธอเลือกหลบหูหลบตามองเหมินข้อความและสายเรียกเข้าจากเพื่อนตลอดทั้งวัน แต่ธีรदनย์กลับยืนจังก้าย้ำเตือนสิ่งที่เธอควรทำราวผู้พิพากษา

“เดียร์รู้ว่าเดียร์ต้องทำอะไร ทำไมแทนไม่กลับไปพัก ไหนๆ ก็กลางวันหนึ่งแล้วนี่ พรุ่งนี้จะได้ไปทำงาน”

“โอเค ถ้ามันเป็นนัดสำคัญ มะรีนค่อยไปงานหยีด้วยกัน”

แม้ธีรदनย์จะทำงานคนละครายงาน เป็นผู้วางกลยุทธ์การตลาดในบริษัทครีเอทีฟเอเจนซี แต่ก็ต้องติดต่อประสานงานกับลูกค้าเช่นกัน เขาถึงเข้าใจรูปแบบงานของเธอได้ไม่ยาก

“แทนจะกะเกณฑ์เดียร์เพื่อ!?” เดห์ลีถามเสียงเกรี้ยวกราด ความกดดันข้างในปะทุออกมาผ่านท่าทางแข็งกร้าว “หยีเป็นเพื่อนเดียร์ ไม่ใช่เพื่อนแทน อย่ามาบอกให้เดียร์ทำหรือไม่ทำอะไร”

“เหออ แทนชักไม่แน่ใจ เพื่อนที่เดียร์บอกว่ารักที่สุดเสียชีวิต แต่เดียร์คิดถึงแต่อะไรก็ไม่รู้”

“ว่าเดียร์เห็นแกตัวฉันเหออ”

“แล้วใช้หรือเปล่าละ” เขาย้อน สีหน้าแววตาเข้มจัด “เรื่องมาขนาดนี้ พ่อแม่หยียังห่วงเดียร์ ฝากแทนมาบอกตอนรับศพลูกสาวเขา แต่เดียร์กลับ...”

ธีรदनย์ยังคำพูด เธอเป็นคนตรง เขาก็เหมือนกัน บางครั้งจึงขัดแย้งรุนแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่สภาพของคนเจ็บทำให้เขาได้สติ หักหาญไม่ลง

ดวงตาเรียววูปไหวเมื่อความทรงจำที่เคยมีส่วนร่วมับญาติและครอบครัวทะเลาะหลาย

ตั้งแต่นั้นเป็นนักศึกษา หลายครั้งหลายหนที่เดหลีได้มีโอกาสไปค้างบ้านเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นคืนที่ต้องทำรายงาน ดิวหนังสือด้วยกัน หรือตอนที่เธอจับได้ว่าแฟนเก่านอกใจ ครอบครัวญาติต้อนรับเธออย่างอบอุ่น ไม่ต่างจากลูกหลานคนหนึ่งเสมอ จนเธอนึกเปรียบเทียบแม่บังเกิดเกล้ากับแม่ของเพื่อนอยู่บ่อยครั้ง

เดหลีไม่เคยสงสัยในความคิด ความจริงใจของคนที่เคยโตมาอย่างพร้อมด้วยความรักเช่นที่ญาติเป็นมาก่อนเลย แต่เพราะเกมปั่นประสาทคืนนั้น ความเชื่อใจอันแกร่งกล้าจึงสั่นคลอน

“เดียร์ทำไม พุดมาสิ! เดียร์เป็นยังไง” เธอทวาด สาดความชื่นชมใส่แฟนหนุ่มด้วยดวงตาแดงก่ำ

ธีรธนย์เบือนหน้าจากภาพนั้นพลางขบกราม ยิ่งเดหลีขาดสติเท่าไร เขาก็ยิ่งควมมีสติในเวลาที่มีความสัมพันธ์ทำท่าจะสั่นคลอนรุนแรง แล้วทางออกเดียวที่นึกได้ก็คือการหันหลัง ไม่ได้ตอบให้บานปลาย

หญิงสาวผีนกกลืนก้อนสะอื้นที่จุกในลำคอกลับลงไป เธอทั้งโกรธ ทั้งผิดหวังเสียใจในสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ที่ต้องทำเหมือนไม่รู้สึกรู้สา เพราะไม่อยากยอมรับความจริงว่าญาติต้องด่วนจากไปก็เพราะเธอ ไม่มีทางแก้ไข ไม่มีทางสลัดตราบาปนี้ตราบชั่วชีวิต แล้วชายคนรักยังซุกหลุมฝังเธอจมดิน

สถานที่แรกที่เดหลีตั้งใจกลับไปหลังแพทย์อนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลคือร้านอาหารกึ่งบาร์ที่เธอนัดพบญาติฯ ท้นที่ที่ผลึกประตูกะจกเข้าไป เสียงขยับของเข็มนาฬิกาหลายสิบเรือนก็สะท้อนกังวานในความเงียบ หลอมรวมเป็นเสียงเดียวกับจังหวะหัวใจ

เป็นครั้งแรกที่เธอมาร้านแห่งนี้ตอนกลางวัน แสงแดดสว่างสาดส่องผ่านผนังกระจกด้านหนึ่งเข้ามาอาบไล้นาฬิกาส่องประกายระยิบระยับ

‘เวลาไม่เคยย้อนกลับ เวลานำพาบางสิ่งและพรากบางอย่าง เวลา
ซื้อสัตย์ยุติธรรมเสมอ และเวลาพิสูจน์คน’

กฎแห่งเวลาที่เธอเคยยกมาตอกหน้าผาณิศาดังก้องในโสตประสาท
ก่อนเสียงตึงกังวานของนาฬิกาโบราณจะทำให้เดหลิสะดุ้งตกใจ เธอหันขวับ
ตามเสียง แล้วพบว่าข้างนาฬิกาตั้งพื้นเรือนใหญ่นั้นปรากฏหญิงสาวร่างผอม
บางไว้ผมสั้นและหน้าม้า สวมชุดเพลย์สูทลูกไม้สีขาวทับด้วยเสื้อกั๊กแขนกุศ
สีฟ้าอ่อน มองเธอด้วยแววตาตัดพ้อร้าวราน

“หยี...”

ฝันหรือจริง เดหลิสับสนว้าวุ่น เธอภาวนาให้อุบัติเหตุนั้นเป็นเพียง
ความฝัน แท้จริงเธอเพิ่งมาพบญาติตามนัด คิดมาถึงตรงนั้นหญิงสาวก็
ปรีไปจับต้นแขนเพื่อนเขย่าทันที

“นี่เรื่องจริงหรือหยี เธอยังไม่ตาย”

เดหลิโล่งใจจนน้ำตารัน เธอจะได้เป็นอิสระจากความผิดเสียที และ
จะแก้ไขไม่ให้มีจุดจบอย่างเดิม

“เวลาไม่เคยย้อนกลับ... ลืมแล้วหรือเดียร์ เวลานำพาบางสิ่งและพราก
บางอย่าง เวลาซื้อสัตย์ยุติธรรมเสมอ และเวลาพิสูจน์คน”

คำตอบเรียบเรียงของญาติและแววตาซ้ำชอกเขย่าดังลั่นตอกตึง
หัวใจที่เรงโลด เดหลิถอยมากกว่าตามองเพื่อนพร้อมกับบอกตัวเองว่าถ้า
เกิดอุบัติเหตุขึ้นจริง นี่ก็จะเป็นความฝัน คำพูดนั้นตามมาหลอกหลอนเธอ

“เราไม่ได้ตั้งใจ”

“เดียร์ตั้งใจ ฝนตกแต่เดียร์ก็ยังขับรถเร็ว ไม่ว่ายังไงหยีก็เอาชีวิตคิน
มาไม่ได้! หยีต้องตายโดยที่ไม่ใช่ความผิดของหยี!”

“มันเป็นอุบัติเหตุ!”

“แล้วทำไมเดียร์ไม่ตาย ทำไมต้องเป็นหยี ทำไม!”

ญาติศานโศกเข้าเขย่าตัวเดหลิ เร็วแรงมหาศาลส่งผลให้สรรพสิ่งใน
ร้านลั่นสะเทือนอย่างน่าอัศจรรย์

หญิงสาวสะดุ้งเหือก ลืมตาจากแรงเหวี่ยงที่พาเธอกลับมายังห้องมืดสลัว ครั้นมองรอบตัวก็พบว่าตนอยู่บนเตียงที่มีราวกัน ก่อนหัวใจจะโลดแรงเมื่อเห็นเงี้ยวหน้าที่ได้แต่แอบมองมาเนิ่นนานแจ่มชัดด้วยแสงจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ธีรदनัยนั่งเหยียดขาไปตามความยาวของโซฟา วางคอมพิวเตอร์บนตัก ดูผ่อนคลายอย่างยิ่งในชุดเสื้อยืดและกางเกงวอร์ม

“แทน...”

ชื่อของเขาผ่านริมฝีปากออกไปก่อนยับยั้งได้ทัน เพียงเสียงเรียกแผ่วเบาเขาก็หันมา ดังความฝัน...ที่เขาจ้องมองเธอนิ่งนาน

ความปวดร้าวในอกกลั่นเป็นน้ำตา เธอสะอื้นให้แรงขึ้น ยิ่งมองฝ่าม่านน้ำตาเห็นชายหนุ่มลุกมา เธอก็ยกมือปิดปากกลั่นเสียงร้องปึมจะขาดใจ

“ช่วยด้วย ช่วยหียด้วย”

ธีรदनัยทำหน้าวิงวอนกับท่าทีที่เปลี่ยนไปของคนรัก เมื่อเย็นนี้เองที่เดหลีปฏิเสธการตายของญาติสาวอย่างเลือดเย็น แสดงความเห็นแก่ตัวออกมา แต่ตอนนี้เธอกลับตื่นมาร้องไห้ตัวสั่นกลางดึก ขอให้เขาช่วยญาติสาวอย่างน่าเห็นใจ

ธีรदनัยบีบมือลั่นเทา กัดคลึงนิ้วหัวแม่มือกับหลังมือเย็นเฉียบเพื่อปลุกปลอบ ทว่าการกระทำนั้นยิ่งทำให้หยาดน้ำตาเอ่อท้นกบตาหญิงสาว เขาเกลี้ยนิ้วชันน้ำตาที่ไหลพรากให้เธอด้วยความสะเทือนใจ

“พอเถอะ ร้องให้ไปก็แก้ไขอะไรไม่ได้”

“หียไม่อยากตาย ช่วยหียด้วย แทนช่วยหียด้วย”

“แค่เดี๋ยรรู้สึกผิดอย่างจริงใจหียคงรับรู้ได้”

หญิงสาวส่ายศีรษะ อยากบอกว่าแค่นั้นไม่เพียงพอ ทว่าคำพูดกลับติดอยู่ในลำคอเมื่อได้ยินเขาเรียกเธอ

ธีรदनัยเรียกเธอว่า ‘เดี๋ย’ ไม่ใช่ ‘หีย’ เช่นที่เธอใช้แทนตัวเอง เขากำลังพูดกับเดหลี ไม่ใช่เธอ...แต่แล้วทำไมเธอถึงโต้ตอบกับเขาได้ถ้าเธอตายไปแล้ว คนตายฝันได้หรือไม่

ญาติศัลยแพทย์ตามองเรือนกายของตน ตั้งแต่นิ้วเรียวยาวที่ทาเล็บยาวด้วยสีธรรมชาติ ไม่ใช่เล็บสั้นๆ ที่เธอคุ้นเคย แล้วยังปลายผมยาวเป็นลอนอ่อนซึ่งพาดอยู่บนอก ยาวเกินกว่าผมทรงลองบ๊อบตัดตรงของเธอ

ดวงตารำไรน้ำน้อยๆ แห้งผากเมื่อตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน ญาติศัลยแพทย์ตัวลอกจากเตียง เดินผ่านธรินทรีย์ที่ยื่นมือมาหมายประคองโดยไม่สนใจ เธอปิดประตูห้องตัวเองในห้องน้ำ มองภาพสะท้อนของเพื่อนที่งามสมบูรณ์แบบในกระจกเงาด้วยดวงตาเบิกโพลง

เธออยู่ในร่างเดห์ลี เธอได้ชีวิตคืนมา แต่ในนามของเดห์ลี...เพื่อนที่เธอได้แต่มองอย่างชื่นชมตลอดมา

๓

กิจกรรมรับน้องใหม่เป็นเรื่องราวห้วนวิตกสำหรับเฟรชชีปีหนึ่ง อย่างญาติศาที่มาจากโรงเรียนสตรีซึ่งขึ้นชื่อด้านการสร้างกุลสตรี เธอไม่คุ้นชินกับการเดินเร่ร่อนทำกิจกรรมผาดโผนต่างๆ ร่วมกับเพื่อนชายหญิงแล้วยังกลัวจะถูกรุ่นพี่ทำโทษเท่าๆ กับที่กลัวถูกมองข้าม เมื่อเห็นนักศึกษาใหม่ต่างผูกมิตรกันอย่างรวดเร็ว บ้างก็มีเพื่อนจากโรงเรียนเดียวกัน ขณะที่เธอค่อนข้างขี้อาย ไม่กล้าหักทลายใครก่อน

‘อ๊วย โหชะ’

คำขอโทษนั้นมาจากหญิงสาวที่พยายามเบียดแทรกมาเข้าแถว แต่ไม่วยถูกรุ่นพี่สังเกตเห็นและเรียกออกไปทำโทษที่มาสายด้วยการเดินเพลง สันทนการจ้วงหะคึกคัก นอกจากจะไม่สลด เธอผู้นั้นยังออกทำออกทางเดินสุดเหวี่ยง เรียกเสียงหัวเราะชอบใจจากเพื่อนและรุ่นพี่ทุกคน นับแต่นั้นทุกคนในคณะต่างก็จดจำ ‘เดหลี’ นักศึกษาสาวที่มีหน้าตาสวยเก๋สะดุดตานิสัยสนุกสนาน กล้าแสดงออก รวมทั้งญาติศาที่มองเพื่อนใหม่ด้วยความชื่นชม

เพราะเรียนเอกเดียวกัน ญาติกับเดหลีจึงกลายเป็นคนคุ้นหน้าค่าตา กระทั่งวันหนึ่งที่เดหลีประสบปัญหาเร่งด่วนของผู้หญิง ญาติฯซึ่งเข้าห้องน้ำพอดีได้แบ่งปันของใช้ส่วนตัวให้ แล้วยังนำกระโปรงพลีตสำรองที่มีติดรถให้เดหลียืมสวมใส่ เดหลีขอบอกขอบใจเป็นการใหญ่ จากวันนั้น ดาวคณะอย่างเดหลีก็เกาะติดเธอตลอดเวลาเรียนเวลาพัก พลอยให้เธอได้มีเพื่อนกลุ่มใหญ่และชีวิตที่มีสีสันในรั้วมหาวิทยาลัย

คนหนึ่งเรียบบร้อย คนหนึ่งเปี่ยมด้วยพลังงานและความมั่นใจในตัวเอง นิสัยตรงกันข้ามนี้เองที่เติมเต็มมิตรภาพให้สมบูรณ์ สองสาวกลายเป็นเพื่อนสนิทตัวติดกัน เดหลีชอบแกล้งญาติฯให้ได้แยมหัว บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้คนที่ม่ประสบการณ์ชีวิตน้อยกว่าได้เปิดโลกทัศน์ ขณะเดียวกันญาติฯก็ช่วยเหลือเดหลีเรื่องเรียน ทว่าไม่มีความสัมพันธ์ใดในโลกที่มีแต่ด้านสดสวย ความสนิทสนมใกล้ชิดย่อมนำมาซึ่งการกระทบกระทั่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเป็นคนเปิดเผยมีชีวิตชีวาของเดหลีดึงดูดสายตาทุกคน เดหลีรู้จักคนมาก รวมถึงเพื่อนต่างคณะ บ่อยครั้งจึงมองข้ามความรู้สึกผู้อื่นและคอยชมคนรอบตัวกลายเป็นคนใจดีเกินไป บางคราวเดหลีก็ตั้งใจไม่เข้าเรียน และอ้อนวอนให้ญาติฯแก้ตัวกับอาจารย์โดยไม่สนใจความลำบากใจของเพื่อน และถึงแม้เพื่อนบางคนจะนิทลกลับหลัง เดหลีก็หาได้สนใจไม่ เธอมีเพื่อนกลุ่มใหม่อยากรู้จักสนิทสนมด้วยเสมอ หรือไม่เดหลีก็จะพุ่งตรงไปหาสิ่งที่สนใจเช่น ธีรดนตรี

ความชัดเจนในตัวตนและชัดเจนต่อความต้องการของตนเองของเดหลีเป็นสิ่งที่ญาติฯชื่นชมระคนอิจฉามาตลอด อาจเพราะการเลี้ยงดูสิ่งแวดล้อม หรือแม้กระทั่งรูปโฉม ที่หล่อหลอมให้เดหลีเป็นคนมั่นใจเช่นนั้น ส่วนเธอถูกปลูกฝังให้รู้จักควบคุมความรู้สึก ประเมินกำลังตามขีดจำกัดของร่างกาย นานวันมันจึงเป็นความคุ้นชิน ไม่ชวนท้อ และได้แต่มองความสำเร็จของผู้อื่น โดยที่อย่างมากก็เพียงแค่อิจฉาการตัวเองไปอยู่

จุดนั้นหรือได้ทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่คิดเลยว่าจินตนาการจะกลายเป็นเรื่องจริง!

หลับตา...แล้วลืมตาอีกครั้ง ภาพในกระจกเงาก็ยังเป็นหญิงสาวใบหน้ารูปหัวใจ ไข่มุมยาวถึงไตอก ดวงตาเรียวยาวที่หางตาสองชั้นยกขึ้นน้อยๆ เป็นทั้งความงามและความลึกลับ ขึ้นกับว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นรู้สึกอย่างไร

ถ้าเธอฟื้นตื่นในร่างเดทลี แล้วตอนนี้เดทลีอยู่ที่ไหน

คำตอบแรกที่แวบเข้ามาทำให้ก้อนเนื้อในอกเต้นเร่า หรือเธอยังไม่ตาย ไม่ว่ามันคือปาฏิหาริย์หรือเรื่องมหัศจรรย์พันลึกใดก็ตาม ญาณศึบบังเกิดความหวังว่าจะพบร่างตนเองที่ดวงจิตเดทลีอาจอาศัยอยู่ในนั้น เธอจะต้องหาคำตอบของสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกตน

“เดียร์”

เสียงเรียกดังจุดญาณศึบออกจากภวังค์ความคิด หัวใจกระตุกผิต จังหวะราวกับคนมีซันกดติดหลัง แ่นอยู่แล้ว เมื่อเธอไม่ใช่เจ้าของเรือนกาย เจ้าของชื่อที่ธีรณย์เรียกหา

“เดียร์เป็นใครเล่า”

เสียงถูกกักหลังประตูปบอกว่าคนนอกพยายามเปิดเข้ามา ญาณศึบใจสั่น ตอบละล่ำละลักไป

“มะ...ไม่...ไม่เป็นไร”

ทุกอย่างกลับมาสงบนิ่งอีกครั้ง หญิงสาวเหลียวมองกระจกเงาบานใหญ่ เห็นผู้หญิงคนหนึ่งใบหน้าเผือดสี แวตาดิ้นตระหนก แต่ถ้าเธอเอาแต่ขลาดกลัวอยู่อย่างนี้ก็ไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น

ญาณศึบบอกตัวเองพร้อมกับสูดหายใจลึก รวบรวมกำลังใจเปิดประตูออกไป ทว่าทันทีที่เงยหน้าก็พบร่างสูงใหญ่ยืนพิงผนังรออยู่หน้าห้องน้ำนั้นเอง

“ลือกประตูทำไม”

ญาณศึบอีกอัก ไม่รู้จะตอบอย่างไร ไม่รู้ควรบอกความจริงว่าเธอ

ไม่ใช่เดห์ลีหรือไม่ แต่มันน่าเชื่อ่ง่ายดายเสียที่ไหน เธอหลบตาเดินเลี้ยวกลับไปที่เตียง

ภายในห้องเงียบสงัด นาฬิกาบนผนังบอกเวลาเลยเที่ยงคืนมาเล็กน้อย ชีรदनย์ปิดคอมพิวเตอร์ในตึกกว้างบนโต๊ะเตี้ยข้างโซฟา ญาณิศาชำเลื่องมองเขา คำถามมากมายจ่อที่ริมฝีปากให้เธอไม่อาจเอนกายนอน และดูเหมือนเขาสังเกตเห็นความผิดปกติเช่นกัน เธอจึงรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องตน

“ไม่นอนเหรอ”

น้ำเสียงถามฟังดูแข็งไม่เหมือนคนรักอาหารต่อกัน ผิดจากภาพการแสดงความรักระหว่างชีรदनย์กับเดห์ลีที่เธอเคยได้ประจักษ์

ญาณิศายิ่งลังเลจะบอกความจริง

“เราฝัน...” เธอเลือกใช้สรรพนามอื่นแทนชื่อ หาทางเข้าเรื่องที่อยากรู้ “ตอนนี้หิวยังเป็นไงบ้าง อยากไปหาหิย”

ชีรदनย์เบือนหน้าไปทางอื่นพลงถอนหายใจ ถ้าเดห์ลีคิดได้ สำนักผิดแต่แรก เขาคงเห็นใจเธอเหมือนที่รู้สึกท่วมท้นอกยามนี้

“งั้นก็นอนซะ ออกจากโรงพยาบาลจะได้ไปหาไป” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงอ่อนลง ทว่าคนฟังเบิกตาโพลง

“หิยออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือ หิยไม่ได้เป็นอะไรมากใช่ไหม”

ถามไปแล้วญาณิศาก็รู้ทันทีว่าเธอทำผิดมหันต์ ดวงตาคมกล้ำสว่างวาวขึ้น ประกายในดวงตาคมทำให้เธอรู้มึนร้อน เหงื่ออาฟุดพราย

“มันคือมุกหรืออะไร อย่าบอกนะว่าความจำมีปัญหาคืนมา อย่าล้อเล่นแบบนี้เดี๋ย”

เปล่าละ เธอไม่ได้ล้อเล่น และไม่รู้ว่าเรื่องตลกร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ญาณิศาหลับสนและหวาดกลัวจนน้ำตาเริ่มอีกครา

หรือว่าที่จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ตัวเธอไม่มีชีวิตรอดอย่างในฝัน ชีรदनย์ถึงทำเหมือนว่าเธอพูดอะไรร้ายแรงเกินรับ

ต้องเป็นอย่างนั้นแน่ๆ เธอถึงได้พบเดห์ลีก่อนพื้นดินในร่างของเพื่อน แล้วร่างเธอไปอยู่เสียที่ไหน ญาณิศาคล้ายจะมีคำตอบให้ตนเอง พลันน้ำตาก็ร่วงพรู

“ถ้าเดียร์เสียใจกับการจากไปของหยิกก็ยอมรับความจริง เลิกเจ้าเล่ห์ เจ้าแผนการซะที”

ในที่สุดความหวาดกลัวของหญิงสาวก็เป็นจริง เธอเอนกายนอนตะแคงพร้อมหัวใจแตกสลาย น้ำตารินไหลเป็นสาย โศกเศร้าอาดูรกับชะตากรรมของตน ห่วงหาไปถึงพ่อแม่และหวาดกลัวอนาคตต่อจากนี้ ลืมที่เคยใฝ่ฝันอยากเป็นเช่นเดห์ลี้ไปเสียสิ้น

นี่หรือคือผลของความยุติธรรมที่เธอเรียกหาให้ตนเอง แต่การต้องกลายเป็นคนอื่นจะน่ายินดีไปได้อย่างไร ญาณิศาไม่อาจคิดว่ามันคือปาฏิหาริย์ได้อีกแล้ว แต่เป็นคำสาปที่เธอต้องอยู่ใต้เงาเดห์ลี้วันยังค่ำ

แสงของวันใหม่ขับไล่คำคืนอันมืดม่น เป็นเวลาเดียวกับที่ญาณิศาพยายามทำใจยอมรับชีวิตใหม่ ดึงตัวเองขึ้นจากบ่อน้ำตา ถึงอย่างนั้นเธอก็ตัดสินใจเก็บำความลับไว้จนกว่าจะแน่ใจว่ามีคนพร้อมรับฟังและมองเห็นเธออย่างที่เป็นเธอ ใช้เพียงรูปรูปร่างเดห์ลี้

หญิงสาวที่เงยบังนิตปติวิสัยสะกิดความรู้สึกของธีรदनย์ บ่อยครั้งที่เขารู้สึกถึงสายตาทอดมองยามเปลวไฟล แต่เมื่อพูดจากันเจ้าหล่อนกลับหลบตา ดวงตาของเธอแดงช้ำอย่างน่าสงสารราวกับผ่านการร้องไห้มาทั้งคืน เห็นอย่างนั้นชายหนุ่มก็ใจอ่อนยวบกับคนรักได้ไม่ยากเลย

หลังแพทย์อนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาล ธีรदनย์ก็พาหญิงสาวกลับมาที่คอนโดมิเนียม เธอมีสีหน้าครุ่นคิดตลอดทาง แล้วยังมีท่าทางเหมือนคนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อก้าวเข้าไปในห้องพัก เขาชักไม่แน่ใจว่าเดห์ลี้ไม่ได้รับผลกระทบจากอุบัติเหตุจริงๆ แต่ก็ต้องปิดความคิดนั้นออกไปเมื่อผลตรวจร่างกายของแพทย์ยืนยันว่าเธอปลอดภัยดี

“กระเป๋าดึงกับโทรศัพท์ที่อยู่ในห้องนอนนะ” เขาบอกหลังออกมาเห็นหญิงสาวยืนเคี้ยวอยู่กลางห้องนั่งเล่นดังเดิม แล้วก้าวไปอังหลังมือกับหน้าผากและซอกคอคนเหม่อลอย “ตัวก็ไม่ร้อน ทำไมหน้าซีด ปวดหัวหรือเจ็บตัวตรงไหนอยู่อีก”

ความใกล้ชิดสนิทสนมระหว่างหนุ่มสาวทำเอาญาณิศาใจเต้นแรง ธีรदनย์ยังคงวางมือบนขา เธอลืมหูลืมตามองใบหน้าคมเข้ม เพียงชั่ววูบที่สบตาร่างกายก็สั่นสะท้าน เช่นเดียวกับใจที่เต้นไม่เป็นลำดับ

“เปล่า ไม่เป็นไร” เธอปฏิเสธแผ่วเบา

“อืม เป็นไรก็บอก ถ้าไม่ไหวก็เลื่อนนัดลูกค้าเย็นนี้ซะ”

เจ้าของคำแนะนำด้วยความหวังดีจะไปเปิดตู้เย็น ทั้งให้ญาณิศาประมวลคำพูดนั้นอยู่อึดใจ ก่อนแปรเปลี่ยนเป็นความตระหนกเมื่อตระหนักว่าใช่แต่เธอกลายเป็นเดทลีในสายตาธีรदनย์ แต่ยังรวมถึงคนรอบตัวในทุกมิติชีวิต ที่หนักหนาที่สุดคงหนีไม่พ้นเรื่องงานที่เธอไม่รู้จะอะไรเลย

“หยีจะลาออก” หญิงสาวโผล่ออกมาอย่างลึมตัว

ครั้นธีรदनย์ลดกระบังหน้าอึดลมมองเธอหน้านั่ว ถึงรู้ตัวว่าหลุดปากอะไรไป

“เดี๋ยวจะลาออก” ญาณิศาริบแก้สรรพนามเสียใหม่ “แทนช่วยพาไปหาหยีได้ไหม เดี๋ยวยากไป...เย็นนี้เลย”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว แม้มีหลายสิ่งหลายอย่างผิดปกติ ทั้งท่าทางน้ำเสียงของเธอยามพูดจา รวมถึงเรื่องงานที่เปรียบเสมือนชีวิตของเดทลี แต่อย่างน้อยก็มีสิ่งหนึ่งเป็นเครื่องยืนยันว่าเธอคือเดทลีคนเดิม คือความรักความสำคัญที่มอบให้แก่ญาณิศา เพื่อนรักของเธอ

ธีรदनย์พยักหน้ามองแฟนสาวด้วยความเข้าใจ

งานสวดพระอภิธรรมคืนที่สองมีแขกบางตา ส่วนมากเป็นคนที่ญาณิศาคุ้นหน้าค่าตา เช่น ญาติพี่น้องห่างๆ และเพื่อนเก่าสมัยมัธยม เมื่อ

สายตาแลเห็นบุรุษและสตรีสูงวัยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวแถวหน้า น้ำตาก็พลันพร่างพรู เรียกสายตาทหลายคู่ให้หันมอง

ธีรदनย์แตะศอกพาเธอเดินไปหาผู้อาวุโสทั้งสอง ญาติศาทชุดเข้าลงพนมมือไหว้บนตักแม่พร้อมกับสะอื้นให้ตัวโยน ยิ่งทำนางวามมือบนไหล่ ความรักความหวังก็เรืองรองไปทุกอณูใจ ขอแค่พอกับแม่จดจำเธอได้ ญาติศาทจะไม่ขออะไรอีกแล้วชั่วชีวิตนี้

เธอเงยหน้าขยับปากจะเอ่ยคำ แต่ซ้ำกว่าคำพูดอ่อนโยนอันเปี่ยมเมตตาจากแม่ผู้สูญเสีย

“ไม่เป็นไรลูก พอกับแม่โหลิ แล้วแม่ก็เชื่อว่าหยื่อโหลิให้เดียร์เหมือนกัน”

แม่...ญาติศาทวางใจในอก ถ้อยคำที่ตั้งใจจะเอื้อนเอ่ยติดในลำคอเมื่อแม่แต่แม่ก็จำลูกคนนั้นไม่ได้ แม่ให้อภัยคนที่มีส่วนให้ลูกท่านต้องจากไปอย่างง่ายดาย

“บอกหยื่อว่าเดียร์มานะ”

หญิงสาวเบนสายตาไปยังชายสวมแว่นสายตาศีระล้าน เธอหนึ่งจันท่าอะไรไม่ถูก ธีรदनย์จึงรับรูปสองดอกมาจากพ่อของเธอ แล้วแตะแขนประคองเธอไปหน้าโลงสี่เหลี่ยมสีขาวที่รายล้อมด้วยมวลบุปผชาติ ช่างกันมีกรอรูปสาวผมสั้นสวมเสื้อแขนยาวกับเอี๊ยมกระโปรงยีนส์ยืมเขินอายตั้งอยู่

ญาติศาทรับรูปดอกหนึ่งมาจากชายหนุ่ม เธอหลับตาทว่าในใจได้ยินแต่เสียงร่ำไห้ของตนเอง ก็แล้วเธอจะอธิษฐานจิตถึงใครได้ เมื่อดวงจิตเธออยู่ที่นี้ ยังอยู่ในร่างเดหลิ แต่ไม่มีใครจดจำเธอได้สักคน

ระหว่างพักค้นพิธิ แยกที่มาร่วมงานจับกลุ่มพูดคุยกันอย่างสำรวม ญาติศาทนั่งอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางผู้คนคุ้นเคย น่าสมเพชน้อยเมื่อไรขนาดชีวิตพลิกผันถึงเพียงนี้ เธอก็ยังขลาดกลัวไม่กล้าต่อสู้เพื่อตนเอง

เสียงพูดคุยที่ผ่านเข้าหูทำให้หญิงสาวรู้ว่าพิธีบำเพ็ญกุศลจะดำเนินต่อไปอีกสามคืน ส่วนงานฌาปนกิจจะมีขึ้นบ่ายวันเสาร์ เธอคิดหาทางที่จะได้พูดคุยกับพ่อแม่ลำพัง บอกความจริงกับพวกท่านก่อนทุกอย่างจะสาย ญาติศานาทำไมไม่ได้ที่ต้องทนเห็นร่างกายตนเหลือเพียงเถา เธอยังหวังว่าจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นกับตนเองอีกครั้ง ได้กลับเป็นเธอคนเดิมที่หอมล้อมด้วยความรักความอบอุ่นของคนในครอบครัว

“น้ำไหมคะ”

ผู้ที่จมดิ่งในห้วงความคิดกะพริบตาเรียกสติ ญาติศานาหันมอง พนักงานสาวประจำอะพาร์ตเมนต์ ลืมตัวหลุดปากออกไป

“ฝน...”

หยาดฝนย่มน้อยๆ พรางเลิควัยด้วยความจน แน่ใจว่าตนไม่เคยรู้จักแขกผู้นี้มาก่อน

“น้ำไหมคะ” เธอถามย้ำอีกครั้ง

ญาติศานาพลันคิดบางอย่างขึ้นมาได้ เธอกวาดตามองรอบตัวเร็วๆ ครั้นเห็นธีรदनัยคุยโทรศัพท์อยู่นอกศาลา เธอก็รีบค้นหาเศษกระดาษและปากกาในกระเป๋าหนังไก่แก้วของเดหลิห์ทันที

“แป๊บหนึ่งนะ” เธอบอกลูกจ้างที่ตบสอนงานกับมือ รีบเขียนข้อความในกระดาษแล้วพับส่งให้อีกฝ่าย “หลังงานฝากนี้ให้พอกับแม่ทีนะ”

“พอกับแม่? พ่อแม่ใครคะ”

“พ่อแม่พี่...พ่อแม่หยีนะ” เธอรีบแก้ แล้วหยิบแก้วน้ำพลาสติกทันที ที่เห็นธีรदनัยเดินมา

หยาดฝนผละไป แต่ไม่รอดสายตาชายหนุ่มที่กลับมาในที่เดิม

“รู้จักเธอ” เขาถามอย่างแปลกใจมากกว่าจับผิด

“เปล่า”

“อ้าว เห็นคุยกันนึกว่ารู้จักผ่านหยี”

หัวใจสาวลั่นไหวเมื่อได้ยินชื่อตนเองผ่านริมฝีปากชายที่ตนแอบรัก

แม้เขาจะไม่ใช่เพื่อนของเธอโดยตรง ก่อนหน้านี้ที่พบบันก็แทบไม่ได้สนทนากันตรงๆ แต่เขากลับเอยถึงเธอได้อาหรณ์กรวกับเธอมีความหมาย มีตัวตนในสายตาเขาเช่นกัน

ญาณิศายืนแก้วน้าให้ชายหนุ่มตอบแทนความดีและน้ำใจของเขา ตั้งแต่วางก้าวเข้ามาในศาลาธิรตณย์แทบไม่ห่างไปไหน เขาคอยยื่นมือประคอง ส่งผ้าเช็ดหน้าให้ซับน้ำตาเมื่อเธอร้องไห้ เป็นความอบอุ่นเดียวยามหัวใจเห็บหนาวและมีดมน

ธิรตณย์ใช้หลอดเจาะฝาพลาสติก ดูน้าก่อนยื่นเสนอให้หญิงสาวบังญาณิศาหลบตาอุบพร้อมกับสันติระประภูติเสธอย่างตกระห่ม่า

หลังออกจากวัด ธิรตณย์ชวนคนที่แทบไม่แตะต้องอาหารมาทั้งวัน แวะร้านข้าวต้มโตรุ่งเจ้าโปรดเธอ หากมีโอกาสผ่านมาทางนี้ใครเดหลีไม่พลาดชวนเขาแวะฝากท้องมือตัก

ช่วงค่ำเช่นนี้ภายในตึกแถวสองคูหา มีลูกค้าเต็มทุกโต๊ะ พวกเขาได้ที่นั่งบนทางเท้าด้านนอก คิ่นนี้ฟ้าเปิดเป็นใจ สายลมพัดเอื่อยพ้อให้เนื้อตัวไม่เหนอะหนะ

“อยากกินไร ไส้ทอดอีกรึเปล่า” ชายหนุ่มเอยอย่างรู้ทัน

ญาณิศาลั้นศิริระทันควัน เธอไม่กินเครื่องในทุกชนิดมาแต่ไหนแต่ไร ก่อนนิกได้ว้าเขาถามเดหลี ไม่ใช่เธอ

“ไม่เอา เบื่อแล้ว” หญิงสาวแก้ แล้วกลบเกลื่อนพิรุธด้วยการหยิบรายการอาหารเคลือบพลาสติกมาพลิกดู

ธิรตณย์เริ่มสั่งอาหารโดยไม่ดูเมนู เป็นจานเด็ดที่เขาักกับเดหลีมักสั่งประจำ เช่น ผัดหอยลาย ซะอมผัดวุ้นเส้น เนื้อแดดเดียว และต้มกี้ยมบ้วยหมูสับ ได้ยินแต่ละรายการแล้วญาณิศาไม่กล้าสั่งอะไรอีกเพราะเกรงจะกินไม่หมด ทว่าชายหนุ่มกลับสั่งเพิ่มเสียเอง

“ปลาอินทรีราดน้ำปลาอีกอย่าง ข้าวต้มสอง น้ำเปล่า น้ำแข็ง”

พนักงานรับรายการอาหารแล้วเดินจากไป หญิงสาวกวาดตามองบรรยากาศไม่เคยคุ้นรอบตัว ก่อนสายตาก็เลื่อนมาหยุดยังผู้ที่นั่งฝั่งตรงข้าม ชีรदनัยยกมือเมื่อพนักงานจะคืบน้ำแข็งใส่แก้ว แล้วจัดการบริการตัวเอง

“คืนนี้คนเยอะ สงสัยวัดแถวนี้มึงงานคนสำคัญ” เขาบอกราวกับตอบคำถามในดวงตาอีกฝ่าย

ญาณิศาพลอยยิ้มบางๆ เขาช่างเท่หนักที่เห็นใจกระทั่งพนักงานต่ำต้อย อารมณ์เหมือนหมั่นคอยๆ บรรเทาเมื่อความสนใจของเธอหันเหไปอยู่ที่ชายหนุ่ม

“แทนมาร้านนี้บ่อยเธอ” เธอถามแผ่วเบา

“อะไร ก็มาด้วยกันทุกครั้ง จะจับผิดอะไร” เขาตอบกลับหัวเราะ

หญิงสาวยิ้มจืดเจื่อน กับข้าวจานแรกมาเสิร์ฟพอดี เธอจึงรอดพ้นจากสถานการณ์อึดอัดอีกเล็กน้อยได้หลุดหวัด

ตลอดมื้ออาหารชีรदनัยมักตักหรือคีบอาหารใส่จานอีกฝ่าย การกระทำของเขากลับไปอย่างเป็นธรรมชาติราวกับปฏิบัติเช่นนั้นจนคุ้นชิน ญาณิศาเกือบห้ามไม่ทันเมื่อเขายื่นตะเกียบที่คีบเนื้อแดดเดียวมาให้ คนที่ไม่กินเนื้อมาตลอดชีวิตรีบปฏิเสธ ครั้นเขาสั่งเกตว่าเธอตักปลาอินทรีกับต้มยำกุ้งบ่อยครั้ง ก็เลื่อนจานทั้งสองมาใกล้

ชั่วระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมงที่ละวางความทุกข์ชั่วคราว ญาณิศาพบความสุขเล็กๆ จากความเอาใจใส่ของชายหนุ่ม ถ้าเพียงแต่ความรักความเอาใจใส่นั้นเป็นของเธอ มีต่อเธอจริงๆ ก็คงดี ไม่ใช่สำหรับเดหลี...คนที่ได้รับความรักกันเหลือจนมองข้ามมัน

ทุกครั้งที่อยู่กับตัวเองในห้องน้ำ ญาณิศาไม่ยอมมองภาพสะท้อนในกระจกให้เจ็บปวดใจ ความรู้สึกสุดท้ายก่อนเกิดอุบัติเหตุยังคงแจ่มชัดในดวงจิต เธอเกลียดเจ้าของร่างนี้ ขณะเดียวกันก็เกลียดตัวเองที่รู้สึกเช่นนั้น เธอไม่ได้ให้อภัยเดหลีอย่างที่พ่อแม่คิดว่าลูกสาวทานรักเพื่อน แต่ละอง

ความสุขที่ได้มีชีวิตอีกครั้งก็พร่างพรายในใจ ญาณิศานีกละอายที่เปลอ
ปล่อยให้ตัวเองรู้สึกเช่นนั้นและเจียบงันอีกครา

“ใส่ชุดคลุมนอนไม่อึดอัดหรือไง”

หญิงสาวที่ก้าวเท้าออกจากห้องน้ำอีกอึก ใจเต้นแรงเมื่อเห็นธีรदनย์
นั่งดูโทรทัศน์คนเดียว

“หนานะ” เธอพึมพำ

“แอร์ก็เปิดเท่าเดิม ปรับเอาสิ”

“ไม่เป็นไร”

ธีรदनย์ลุกไปกดรีโมตเครื่องปรับอากาศให้เสียเอง ครั้นเขาปลด
กระดุมเสื้อเชิ้ตต่อหน้าต่อตา หัวใจสาวก็ตกไปที่ตาตุ่ม เธอหันขวับ รีบสอด
ตัวเข้าใต้ผ้านวมตะแคงหันไปอีกทาง

เสียงเปิดประตูตู้เสื้อผ้าตามมาทำให้ญาณิศาค่อยๆ คลายใจว่าเขา
ไม่ได้จะทำอย่างที่เธอคิด ยิ้มบางๆ แต่งแต้มมุมปาก บอกตัวเองอย่างไรก็
ยากจะห้ามความรู้สึกดีที่ก่อเกิดเพราะความใกล้ชิดเอื้ออาทร

เธอหลับตาขมใจอ่อนไหว ก่อนผล็อยหลับด้วยความอ่อนเพลียและ
ใจที่สงบกว่าคำคืนที่ผ่านมา

อุณห์ภูมิห้องที่สูงขึ้นทำให้หญิงสาวไม่สบายเนื้อสบายตัว เธอ
เลิกผ้าห่มออก มือไม้พายปะตามร่างกายตนเอง เมื่อสัมผัสเนื้อผ้าเรียบลื่น
บนอกและแขนจึงปรือตามองชุดคลุมแขนยาวอย่างจ้วงเจีย

ร่างเพรียวบางลุกขึ้นนั่งเสยผมอย่างคนตื่นไม่เต็มตา เธอเกาะเชือก
ผูกเอวออกพร้อมกับทำเสียงจึกจึกชัดใจ ไม่ทันเรียบเรียงความคิด ธีรदनัย
ก็เดินออกมาจากห้องแต่งตัวในชุดพร้อมออกไปทำงาน

“แทน! ทำไม่ไม่ปลุกเดียร์” เธอหวีดร้องเมื่อคิดว่าอาจไปทำงานสาย
แว่วเสียงหัวเราะในลำคอชายหนุ่มที่เธอเดินผ่านไปให้ยั้งคันยุบยิบในใจ

“จะไปรู้เหอ ทุกทีเดียร์ก็ตั้งนาฬิกาปลุก เมื่อคืนไม่เห็นตั้งเลยคิดว่า
จะหยุดต่อ”

เมื่อคืนนั้นหรือ...หญิงสาวที่กำลังแปร่งฟันพลันฉุกคิด เธอจำได้ว่า
เมื่อคืนตนอยู่ที่โรงพยาบาล ได้เถียงกับธีรदनัยที่เขาบังอาจกะเกณฑ์ชีวิตเธอ
ก่อนหลับไปด้วยอารมณ์คุกรุ่น

แล้วเธอกลับมาที่คอนโดมิเนียมได้อย่างไร

เดหลีบัวปาก วักน้ำล้างหน้า สบตาตัวเองในกระจกพลางคิดหา
คำตอบ แต่คิดเท่าไรก็ไม่พบ ข้อสันนิษฐานเดียวที่คิดได้คือธีรदनย์ลักพา
ตัวเธอกลับมากลางดึก แต่เขาจะทำอย่างนั้นทำไม

“ตกลงจะไปทำงานใช่เปล่า จะได้ร้อออกไปพร้อมกัน” ชายหนุ่มเดิน
มาถามหน้าประตูห้องน้ำ

แค่ได้ยินคำว่า ‘งาน’ เดหลีก็พยักหน้าทั้งที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก
ครั้นธีรदनย์ดึงประตูปิดให้ เธอก็รีบอาบน้ำแต่งตัวก่อนจะสายไปกว่านี้ พบ
ความสงสัยเก็บไว้ชั่วคราว

หญิงสาวบำรุงผิวด้วยครีม ลงรองพื้นและทาลิปมัน จากนั้นจึงกวาด
เครื่องสำอางอื่นๆ ใส่กระเป๋าไว้ไปแต่งต้อบนรถ เธอสวมรองเท้าส้นสูงพร้อม
กับแรงคนรักที่ยังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถือ ธีรदनย์สายศิระอ่อนใจกับนิสัย
ทำงานอันแก่ไม่หายของเจ้าหล่อนราวเป็นคนละคนกับหญิงสาวคนเมื่อวาน
ที่บอกว่าจะลาออกอย่างไรอย่างนั้น

“แทนส่งเดียร์ที่รถไฟฟ้ายี่สิบ” เธอบอกพลางเขียนขอบตาฆ่าเวลา รถ
ติดตั้งแต่ยังไม่พ้นปากซอย

“รีบอะไรขนาดนั้น แต่งหน้ายังไม่ทันเสร็จ เดี่ยวแวะไปส่งนั่นแหละ”

เดหลีมองค้อนทว่าไม่ได้ซัดน้ำใจ ถึงอย่างไรที่ทำงานของเธอกับเขา
ซึ่งอยู่แถวเพลินจิตกับพระรามสี่ก็ไม่ไกลกันเท่าไร

“จริงสิ เดียร์กลับมาที่คอนโดตั้งแต่เมื่อไร”

“เมื่อวานไง” ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อยพร้อมกับบรายตามองเจ้า
หล่อน

“เมื่อวาน...” เดหลีทวนคำ

หลังจากแต่งหน้าเสร็จหญิงสาวก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาดูตาราง
สิ่งที่ต้องทำและข้อความต่างๆ ทว่าทันทีที่เห็นสายที่ไม่ได้รับและข้อความ
ตกค้าง เธอก็ร้อนใจแทบไหม้ หัวหมุนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตน

มันเริ่มจากการที่เธอได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ ต้องแอดมิทที่โรง-

พยาบาลเพื่อรอผลตรวจร่างกาย ทว่าเช้านี้เธอกลับตื่นขึ้นมาในห้องของตน โดยที่ธีรदनัยบอกว่าเธอออกจากโรงพยาบาลเมื่อวาน

เดห์ลีไล่ลำดับเหตุการณ์ก่อนหลุบตามองวันที่บนหน้าจอโทรศัพท์ แล้วก็ประหลาดใจยิ่งขึ้นเมื่อนาฬิกาดิจิตัลระบุว่าวันนี้เป็นวันพุธ ทั้งที่เกิดอุบัติเหตุกลางดึกวันอาทิตย์ เธอรู้สึกตัววันจันทร์ และมีนัดกับลูกค้าสำคัญ วันอังคาร!

“ไม่จริง” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง

ธีรदनัยผินหน้ามองคนรัก ใบหน้าที่ตลกแต่งด้วยเครื่องสำอางแต่งกายอย่างน่าประหลาด แต่ไม่เท่าสีหน้าตื่นตะลึงที่ฉายชัด

“มีอะไรเปล่า ทำไมทำหน้าอย่างนั้น”

ไช่ลี ก่อนหน้านั้นเธอกับธีรदनัยมีปากเสียงกัน โกรธจนแทบไม่มองหน้ากันทั้งคู่ แต่เช้านี้เขากลับอารมณ์ดี พูดจาปกติดังเดิม เดห์ลียากรู้อเลื้อเกินว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“วันนี้วันพุธจริงๆ ไช่ไหมแทน”

“อืม”

“เดียร์ออกจากโรงพยาบาลเมื่อวาน? ก็โหมง ใครมารับ แล้วไงต่อ”

ชายหนุ่มทำหน้านิ่ง มองคนข้างๆ ด้วยแววตาลางแคลง อีกครั้งที่เดห์ลีทำให้เขาสับสนในตัวเจ้าหล่อน

“ก็กลับด้วยกัน ตามแปลก เดียร์เป็นคนชวนไปงานหยี ตอนเย็นยังไปด้วยกัน จำไม่ได้หรือไง”

จำได้ก็บ้าแล้ว! เธอนะหรือไปงานศพญาติกาทั้งที่มีนัดกับลูกค้าสำคัญ ซ้ำร้ายสิ่งที่ธีรदनัยเล่ามาทั้งหมดไม่ปรากฏในชอกมูมความทรงจำ มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่เธอจดจำเหตุการณ์เหล่านั้นไม่ได้เลย

“แทนไม่ได้อำเดียร์ไช่ไหม” เธอถามน้ำเสียงกล่าวหา

“เป็นนั่นไป แทนจะโกหกทำไม”

“ทำไมเดียร์จำอะไรไม่ได้เลย แทนก็รู้ว่าเดียร์มีนัดกับลูกค้า เป็นไป

ไม่ได้ที่เดียร์จะไปงานหยี หรือถ้าไปเดียร์ต้องจำได้สิ”

ธีรदनย์หิรตามองแฟนสาวอย่างพิจารณา สีหน้าแวตาสับสนว่ารุ่นของเดห์ลีเป็นจริงเกินกว่าที่เธอจะเสแสร้งแกล้งทำ

ถ้าเดห์ลีไม่ได้แสร้งแสดง ก็เหลือเพียงผลกระทบจากอุบัติเหตุที่อาจเป็นสาเหตุได้ ทว่าเขาไม่ยอมให้เธอตื่นตระหนกจนเกินไป ธีรदनย์วางมือบนศีรษะคนรักแล้วโยกเบาๆ เพื่อปลุกปลอบ

“จำได้ถึงตอนไหน ค่อยๆ คิด ระหว่างวันมีไรกิโหร. มา”

“หรือเดียร์จะความจำเสื่อมจริงๆ” เธอเปรย สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“แต่เดียร์ก็จำได้นี่ว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น” เขาพยายามคิดอีกมุมไม่ให้ตนเองและเธอปริวิตก “เดี่ยวตอนเย็นแทนมารับไปปรึกษาหมออีกที”

เดห์ลีพยักหน้าด้วยท่าทางเหม่อลอย ยังไม่เลิกครุ่นคิดหาคำตอบ เรื่องความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับตน ธีรदनย์พูดถูก เธอจำความเป็นไปในชีวิตก่อนหน้านี้ได้ไม่ลืม แม้แต่วันแรกเข้าอนุบาลหนึ่งที่ตนเกาะหน้าต่างร้องไห้หาพ่อกับแม่ วันที่พ่อประสบอุบัติเหตุจากการทำงาน ตกจากเสาไฟฟ้าแรงสูง ต้องกลายเป็นผู้ป่วยติดเตียง พ่อกระทำอัตวินิบาตกรรมจากไปตอนที่เธอเรียนมัธยมปีสุดท้าย กระทั่งอุบัติเหตุคืนวันอาทิตย์ที่ผ่านมา เดห์ลีจำได้ทุกอย่างเว้นแต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวาน รวบรวมความทรงจำในช่วงเวลานั้นถูกขโมยไปจากเธอ

ลงจากทางด่วนธีรदनย์ก็แวะส่งแฟนสาวที่โรงแรมที่เธอทำงาน เดห์ลียังคงหน้านี้ว้าวุ่นมวด เขาอดเผยประสาทคนรักไม่ได้

“เดี่ยวเดียร์” เขาเรียกก่อนเจ้าหล่อนจะเปิดประตูลงจากรถ “ยิ้มก่อน”

หญิงสาวชะงัก หันไปแยกเขี้ยวใส่อย่างประชดประชัน ธีรदनย์โคลงศีรษะขบขัน อย่างน้อยก็โล่งใจว่าเดห์ลียังมีกำลังใจจนประสาทเขาเช่นเดิม

ผลพวงจากการหยุดงานทำให้วันนั้นทั้งวันของเดห์ลีหมดไปกับการสะสางงานที่ค้างคั่ง คึกขารายงานการประชุมเมื่อวันจันทร์ที่ผ่านมา และ

ติดต่อกลับไปยังทุกคนที่ติดต่อมา โดยเฉพาะลูกค้าจากบริษัทที่รับจัดการประชุมแห่งหนึ่งซึ่งเธอไม่ได้ไปพบตามนัด แม้เขาจะแสดงความเห็นใจต่ออุบัติเหตุที่เกิดขึ้น แต่ก็คงขุ่นเคืองไม่น้อยที่เธอลืมนัดและติดต่อก็ไม่ได้ จึงตกลงกับโรงแรมอื่นแล้วเรียบร้อย

ธีรณย์โทร. มาครั้งหนึ่งตอนกลางวัน เธอพูดคุยกับเขาสั้นๆ ว่า ไม่เจ็บไม่ปวดตรงไหนก่อนวางสาย ที่จริงเธอไม่มีเวลาคิดหาคำตอบที่ค้างคาใจอีกเลยนับแต่ก้าวขาเข้ามาในออฟฟิศ

พระอาทิตย์ตกดินนั้นแหละหญิงสาวถึงได้พักหายใจหายคอ กระทั่งชายหนุ่มโทร. มาบอกสั้นๆ ว่ามาถึงแล้ว เธอจึงออกไปขึ้นรถเอสยูวีที่จอดรอ “กินไรมายัง” เดหลี่ถามคนรักด้วยน้ำเสียงแจ่มใสกว่าเมื่อเช้า

“ยัง”

“เดียร์ก็ยังไม่หิวอะ แต่ว่าจะลดความอ้วน หรือเดียร์รวมน้ำเกลือพะ”

คำบ่นผ่านหูชายหนุ่มที่มีเรื่องคิดหนักหลังได้รับสายที่ไม่คาดคิดจากบิดาของญาติเฒ่าเมื่อตอนบ่าย ท่านเล่าเรื่องที่ทำให้เขาตกใจและไม่พอใจในคราวเดียวกัน

‘แทนไช้ใหม่ พ่อของหยี่เองนะ’

‘ครับ คุณลุง’

‘ลุงมีเรื่องถามหน่อย เกี่ยวกับเดียร์นะ’

‘วันนี้เดียร์ไปทำงานนะครับ ถ้าคุณลุงติดต่อก็ไม่ได้ยังไงผมจะบอกให้เดียร์โทร. กลับ’

‘ไม่ต้องหรอก ลุงตั้งใจโทร. มาถามแทน เห็นว่าทั้งสองคนคบกันแล้วลุงก็ได้มารู้จักแทนเพราะเรื่องหยี่คราวนี้’

‘อ้อ ครับ’ เขาตอบรับด้วยความแปลกใจ

‘หมอว่าเดียร์เป็นอย่างไรบ้าง’

‘ปกติดีครับ แรกๆ มีเจ็บหน้าอกบ้าง แต่หมอตตรวจร่างกายแล้วว่าปกติทุกอย่าง’

ปลายสายเงียบไปอีตื้อใจก่อนเขาจะได้ยินเสียงถอนหายใจแผ่วเบา

‘วันนี้คนของลุงเอากะดาษแผ่นหนึ่งมาให้ บอกว่าเดียร์ฝากเขาให้ลุง กับบ้ำทำงานศพเมื่อคืน ข้อความในกระดาษเขียนว่า หยียังไม่ตาย หยียอยู่ในร่างเดียร์’

เกิดความเงียบยาวนานกว่าเมื่อครู่นี้ ชีรदनย์ตกตะลึง รู้สึกถึงก้อนเนื้อในอกที่เต้นแรงด้วยความตกใจและไม่พอใจอย่างยิ่งยวด ไม่ว่าใครทำเช่นนั้นต่อครอบครัวผู้สูญเสียเขาก็รับไม่ได้ และนี่ก็ประณามการกระทำ

‘พอแม่หยีย้ออ่านข้อความเขาก็เก็บตัวร้องไห้ เราเองรักเดียร์เหมือนลูกหลาน ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้เลย ลุงอยากฝากแทนดูแลเดียร์ บางทีเดียร์อาจทำไปเพราะช็อกกับการสูญเสีย ลุงก็เห็นใจ แต่เรื่องข้อความนั้นเรารับไม่ได้จริงๆ’

ประโยคสุดท้ายของพ่อที่สูญเสียลูกสาวไปอย่างไม่มีวันกลับสิ้นเครือ ชีรदनย์รับคำด้วยความเข้าใจและเห็นใจอย่างสุดซึ้ง ตรงข้ามกับความไม่เข้าใจในสิ่งที่คนรักทำลงไป เขาอยากถามเธอเดี๋ยวนั้น แต่ก็ได้แต่ข่มกลั้นอดทนรอเวลาเลิกลาเพื่อจะได้พูดจากันต่อหน้า

“ตกลงจะไปโรงพยาบาลไหม” เขาถามเสียงตึงเครียด

เดหลีจุกคิดเรื่องที่ติดค้างใจขึ้นมาพร้อมๆ กับที่จับกระแสบางอย่างในน้ำเสียงคนรักได้

“ยังอะ วันหยุดค่อยไปก็ได้”

“แปลว่าจำเรื่องเมื่อวานได้แล้ว?”

“เปล่า แล้วทำไมแทนต้องทำเสียงอย่างนั้น”

ชายหนุ่มหัวเราะขึ้นจมูกกับตัวตนของเธอที่ไม่เคยยอมใคร ต่อให้ฝันเป็นอันอย่างไรก็คงทนได้ไม่นาน

ชีรदनย์ขับรถต่อไปโดยไม่เอ่ยคำ เดหลีเริ่มบ่นเรื่องที่เธอเสียลูกค้า เพราะผิดนัดด้วยน้ำเสียงเสียดายแถมหงุดหงิดเล็กน้อย แต่นั่นไม่อาจทำให้เขาเห็นใจ

ช่วยไม่ได้ที่เขาคิดว่าทั้งหมดเป็นแผนการของหญิงสาว เธอเป็นคนฉลาด ออกจะเจ้าเล่ห์นิดๆ เสียด้วยซ้ำเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ สิ่งนี้ยิ่งตอกย้ำว่าคนอย่างเดห์ลีสามารถทำอะไรแผลงๆ ได้ เธอเคยแกล้งไม่สบายเพื่อให้เขารีบกลับจากปาร์ตี้สละโสดของเพื่อนซึ่งมีแต่ชายหนุ่มและบรรดาสาวเอนเตอร์เทน หรือครั้งที่ได้พบญาติห่างๆ ของเขาที่ต่างฝ่ายต่างไม่ถูกชะตาด้วยความที่อีกฝ่ายเป็นคนจู้จี้จ้าน ซอกแซก ถามเรื่องส่วนตัว เดห์ลีก็ตีรวนด้วยการพูดน้ำไหลไฟดับ ทำทิวาม้างานเสริมเป็นงานขายตรงจนญาติเขาคนนั้นหนีกลับ สร้างเสียงหัวเราะและความประทับใจแก่ครอบครัวเขาอย่างยิ่ง

แต่คราวนี้เธอทำเกินไป เขาไม่คิดว่าเหตุผลใดจะฟังขึ้น

ธีรดนัยไพล่หนีถึงตอนที่เขาลูกออกไปรับโทรศัพท์เมื่อค่ำวานนี้ แล้วกลับมาเห็นท่าทางมีพิรุณของคนที่รักกับเด็กสาวที่คอยช่วยงาน บางทีเดห์ลีอาจแกล้งจำเหตุการณ์เมื่อวานไม่ได้เพื่อกลบเกลื่อนความผิด เช่นเดียวกับที่เธอยกข้ออ้างนิยามาแอบอ้างต่อพ่อแม่ของเพื่อน ร้องไห้บ่มจะขาดใจต่อหน้าพวกท่านเพื่อหวังได้รับความเห็นใจอันอาจส่งผลต่อคดีกระมัง

‘คดีแบบนี้เขาใช้เส้นสายกับตำรวจและญาติให้คนตายเป็นคนซบกันทั้งนั้น คนตายตายไปแล้ว แต่คนอยู่นี่สิต้องต่างพร้อยไปตลอดชีวิต’

คำพูดเอาตัวรอดนับแต่รู้สติของเดห์ลีย้อนกลับมาเพิ่มน้ำหนักให้แก่ข้อสันนิษฐานของชายหนุ่ม ไม่ว่าอย่างไรวันนี้เขาจะต้องพูดกับเธอให้รู้เรื่อง ไม่ยอมให้เจ้าหล่อนบิดพลิ้วปั่นหัวใครต่อใครอีก

“ฟังเดี๋ย้อยู่หรือเปล่า”

เสียงถามเจือกระแสร่าเริงใจจุดดึงธีรดนัยออกจากความคิด แต่เมื่อเขายังคงเงิบและเมินตึง เดห์ลีก็ไม่ยอมปล่อยผ่านอีกต่อไป

“เป็นอะไร เมื่อก็ก็เสียงแข็งใส่เดียร์ทีนี้แล้วนะ”

“ไปถึงห้องค่อยคุย”

“ก็แล้วมันเรื่องอะไร พูดมาเลย”

“ยังไม่อยากเสี่ยงให้เกิดอุบัติเหตุ”

เดห์ลีอ้าปากมองคนรัก คาดไม่ถึงกับคำตอบของเขาที่จ้องใจกระทบกระเทียบเธอ

อุบัติเหตุจากความประมาทคิन्नนั้นเป็นความผิดของเธอ เดห์ลีไม่ปฏิเสธ เธอยอมรับตามจริงทุกประการ เขาก็รู้ แต่กลับยกขึ้นมาพูดราวกับกล่าวหาว่าเธอเป็นต้นเหตุ เธอตั้งใจให้มันเกิดขึ้นอย่างไรอย่างนั้น

เดห์ลีจับจ้องเลียวหน้าคนรักด้วยแววตากรุ่นโกรธระคนตัดพ้อ หญิงสาวเฝ้าปากสะกดกลั่นความปวดร้าว เจ็บเสียยิ่งกว่าคราวที่เคยหวาดระแวงความรู้สึกของญาณิศาเสียอีก

ยามอ่อนไหวเดห์ลีมักปกปิดมันด้วยความแข็งแกร่งราว เธอปิดประตูห้องไล่หลังดั่งบัง เดินลงบันไดอารมณ์ไปโยนกระเป๋าบนเตียง ถอดสูทแขวนหน้าตู้เสื้อผ้าพร้อมกับถามออกมาอย่างสิ้นสุดความอดทน

“ตกลงมันเรื่องอะไร ถึงห้องแล้วนี่ไง พุดมาสิ” เธอทำทนาย

ธีรदनย์เห่าเอวพร้อมกับสูดหายใจลึก เมื่ออารมณ์ที่ปะทุตั้งแต่กลางวันที่ทำอะไรจะเดือดฟุ้งอีกครา

“วันนี้พ่อหยีโทร. มา”

ทันทีที่ได้ยินสาเหตุที่มาของความหมางเมิน หญิงสาวก็ย่นคิ้วจนตี่หน้าไซลื้อ

“แล้ว?”

“แล้วไงเธอ เดียร์ทำอะไรลงไป อย่าบอกว่าจำไม่ได้ เพราะแทนไม่เชื่อ”

“ก็แล้วเดียร์ทำอะไรเล่า”

“เดียร์ฝากกระดาดข้อความอะไรให้พ่อแม่หยี เริ่มคลับคล้ายคลับคลาหรือยัง” เขาย้อนเสียงกร้าวกระด้าง “คิดบ้างไหมว่าพ่อแม่เขาจะรู้สึกยังไงที่เดียร์ไปแอบอ้างว่าหยีอยู่ในร่าง เขาเพิ่งเสียลูกแล้วยังต้องเจอ

อะไรแบบนี้มันใช่เรื่องหรือ”

“เขาบอกว่าเดียร์ทำ แทนก็เชื่อมันหรือ”

“แทนเชื่อตัวเอง ไม่ใช่ไม่เห็นว่าเป็นเดียร์มีลัษณคมในกับเด็กคนหนึ่งในงาน”

“อ้อ! บ้ากันไปใหญ่แล้ว ก็เดียร์บอกว่าไม่ได้ไปๆ แล้วจะทำอย่างนั้นได้ไงเล่า เดียร์จะทำไปเพื่ออะไร”

“แล้วเมื่อวานแทนไปกับใคร กับหยิ่งนี่สิ คงเชื่อถ้าแทนปัญญาอ่อนละมัง”

เดห์ลีนั่งงั้น ดวงตาค่อยๆ ขยายเมื่อจุกคิดตามถ้อยคำประชดประชันของคนรัก

เธอฝันถึงญาณิศา ใ้แล้ว...เธอฝันว่าตนกลับไปร้านซึ่งตกแต่งด้วยนาฬิกา พบญาณิศาที่นั่น พวกเธอได้เถียงกันก่อนถูกญาณิศาเขย่าตัวจนหมดสติ มันเหมือนความฝันทั่วไปที่ฉายภาพเหตุการณ์ไม่ปะติดปะต่อและจบลงห้วนๆ ทว่าห้วงนิทราต่อจากนั้นที่เธอคิดว่าตนเองแค่หลับไปกลับกินเวลายาวนานถึงหนึ่งวัน

มันจะเป็นไปได้จริงๆ นะหรือที่เธอจะใช้ชีวิตหนึ่งวันนั้นโดยไม่รู้ตัว ไม่มีสักเศษเสี้ยวความทรงจำหลงเหลือรากับนั้นไม่ใช่เธอ แน่อยู่แล้ว เธอไม่มีทางตั้งนัดสำคัญเพื่อทำเรื่องบ้าๆ อย่างการบอกคนอื่นว่าญาณิศาอยู่ในร่างตน แค่งังยังอยากหัวเราะ หญิงสาวนึกถึงข่าวนักต้มตุ๋นกับคนงมงายชั่วแต่ว่าเธอกลับหัวเราะไม่ออก เมื่อเรื่องพิลึกพิลั่นนั้นเกิดขึ้นกับตน

เดห์ลีไม่เชื่อเรื่องผีสังเทวดา ไม่เคยคิดถึงโลกหลังความตาย กระทั่งตอนนี้เธอก็ไม่อยากจะเชื่อว่าญาณิศาจะมีจริง และญาณิศาญาณิศาจะผูกอาฆาตถึงขนาดแทรกแซงชีวิตเธอได้ ธีรตนย์พูดถูก ใครเชื่อก็บ้าเต็มที

“เดียร์ไม่รู้จะทำยังไงให้แทนเชื่อ แต่เดียร์ไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำจริงๆ” หญิงสาวยืนยันหนักแน่น

เดห์ลีกลับเข้ามาในห้องนอน เธอทรุดนั่งลงปลายเตียง สองมือทิ้งผม

ด้วยความกลัดกลุ้มและสับสน

เธอป่วยไข้ไหม อาจเป็นผลพวงจากอุบัติเหตุที่ทำให้สมองกระทบกระเทือน ความทรงจำจึงขาดหายไปเป็นช่วงๆ แต่ต้องมีสักทางที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของเธอได้สิ เดหลี่จะต้องหาคำตอบให้ตัวเองให้ได้

หญิงสาวทำงานอยู่ในห้องนอน ชีรदनย์เยี่ยมหน้ามาถามว่าจะกินอะไรหรือเปล่า ครั้นเธอปฏิเสธเขาก็ออกไป

ทันทีที่อยู่ลำพังเดหลี่ก็สลับหน้าจอมาค้นหาหลักฐานยืนยันตัวตน เธอเปิดดูประวัติการท่องอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กและโทรศัพท์มือถือด้วยกัน แต่ไม่พบประวัติการใช้งานของเมื่อวาน เช่นเดียวกับที่ไม่ได้ตอบข้อความหรือรับสายใคร นั่นไม่ใช่ชีวิตของเธอเลย

ระหว่างไล่สายตาผ่านหน้าจอโทรศัพท์มือถือไปเรื่อยๆ สายตาก็อพล้นสะดุดเข้ากับชื่อของญาณิศา ข้อความสุดท้ายที่คุยกันคือนัดหมายเมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา แล้วเรื่องเหนือความคาดหมายที่ได้รับรู้รับฟังจากชีรदनย์ก็ย้อนมาให้เธอตัดสินใจพิมพ์ข้อความถึงผู้ที่ได้จากไป

‘หยี่ แกไข้ไหมที่อยู่ในร่างฉัน นี่มันเรื่องบ้าอะไร บอกมาสิว่าแกต้องการอะไร’

เดหลี่กลืนใจมองหน้าจอ เธอคงใกล้บ้าเต็มทีก็คราวนี้แล้วยังบ้าพอที่จะโทร. หาจักรพันธ์ เพื่อนสนิทอีกคนในกลุ่มให้โทร. หาเธอทุกวันต่อจากนี้หากวันใดเธอไม่ได้ติดต่อไป และถ้าพบสิ่งผิดปกติในตัวเธอให้บอกชีรदनย์ทันที โดยให้เหตุผลว่าแพทย์ขอความร่วมมือให้คนใกล้ชิดเฝ้าระวังชายหนุ่มจึงตอบตกลง

“แกจะไปงานหยี่ไหม เพื่อนๆ เราเป็นเจ้าภาพคืนสุดท้าย”

“คืนสุดท้าย...วันไหน” เธอถามเสียงแผ่ว

“ศุกร์นี้ คิดแล้วก็ใจหายนอะ ศุกร์ที่แล้วพวกเราเพิ่งเลี้ยงวันเกิดให้

นางเอง”

ขอบตาร้อนผ่าว เดหลีกล้ำกลืนก้อนสะอื้นที่จุกแน่นในลำคอกลับลง
ไปอย่างยากเย็น เธอเป็นต้นเหตุให้ญาติศาต้องด่วนจากไปไม่พอ ซ้ำยัง
เป็นการพรากจากขณะที่เธอโกรธเคืองแทบจะสาปส่งไม่อยากทนมองหน้า
ไม่มีใครล่วงรู้ความรู้สึกผิดที่กัดกินใจเดหลี เจ็บใจ เกลียดที่จูดจบเป็น
เช่นนี้ โกรธทั้งตัวเองทั้งญาติศาที่ทำให้เธอไม่อาจแก้ไขสิ่งใดได้อีกต่อไป

“เดี๋ยวบอกแล้วกันนะ” เธอพิมพ์บอกจักรพันธุ์ ก่อนจะขอตัววาง
สายเมื่อแว่วเสียงกุกกักหน้าประตู

หญิงสาวปาดน้ำตาที่คลอหน่วยพร้อมกับสูดหายใจลึก ลีกลงไปใน
ใจหวาดกลัวและหวั่นไหว ไข่แต่ต่ออนาคตของตนที่มีความผิดตราติดตั้ง
บาดแผล เป็นครั้งแรกที่เดหลีประหวั่นต่อความไม่รู้ ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้น
เพราะจิตใต้สำนึกหลอกหลอนหรือปาฏิหาริย์ใดๆ เธอหวาดกลัวว่ามันจะเกิด
กับตนอีกครั้งหนึ่ง